Ἔτος Α'.=Ἀριθ. 45 ΚΥΡΙΑΚΗ 11 Δεκεμβρίου 1888 Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
Σ' ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Ι. Μαρύ.
ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ. διήγημα τοῦ Ὄφμαν.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ. Ὁ λῃστὴς τῆς Ὄρθρους, Ὑπὸ Κ. Ι. Πρασσᾶ.
ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ εἰς τοὺς αἰφνηδίως ἀσθενοῦντας
ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ : Ἀφρικανικαὶ περιηγήσεις.
ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ.
ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΑΣΑΝ ΤΟΥ ΣΧΟΙΝΟΠΟΙΟΥ. Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ,
Ἀλληλογραφία.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Ὁ χειμὼν καὶ τὰ παρακολουθήματά του.--Ἡ ἀγαμία ἐν Παρισίοις.--Ἡ ἐπιρροὴ τῆς μέθης εἰς τὰ διάφορα κλίματα.--Ὁ Μεσσίας τῆς προσεγγιζούσης ἰσότητος μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

—

Ὁ χειμὼν καθιδρύθη πλέον ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐν ὅλῃ του τῇ ἐπισημότητι, μὲ τὸ διαπεραστικόν του ψύχος, τὸ ψυχραῖνον καὶ αὐτάς... τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες ἀδυνατοῦσαι νὰ παλαίσωσι πρὸς τὸν παγερὸν ἀντίπαλόν των πίπτουσιν ἐφ' ἡμῶν ἀσθενεῖς καὶ ἐστερημέναι ἀρκετοῦ θάλπους, μὲ τὰς ροδοχρόους χιονίστρας, τὰ παιγνιόχαρτα καὶ τὴν λοιπὴν ἀκολουθίαν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα μάλιστα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐν τῶν πρωτίστων τοῦ χειμῶνος χαρακτηριστικῶν· οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀπεικόνισαν τὸν χειμῶνα δι' ἀγάλματος γυναικὸς ἐχούσης τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην, καὶ παιδίον παρ' αὐτῇ κρατοῦν λαγῳὸν, ἵνα δείξωσιν ὅτι ἡ μόνη ἀσχολία τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶνε τὸ κυνήγιον· ἐὰν καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον ἀπεφασίζομεν περὶ κατασκευῆς ὁμοίου ἀλληγορικοῦ ἀγάλματος, ἀντὶ λαγῳοῦ θὰ ἐθέτομεν ἀναμφιβόλως εἰς χεῖρας τοῦ παιδίου δέσμην παιγνιοχάρτων, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ γενικὸν θέμα τῆς νυκτὸς, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς ἡμέρας, εἶνε τὸ χαρτοπαίγνιον, εἰς τὸ πλεῖστον τῶν οἰκιῶν, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰ μέσης τάξεως καφενεῖα, ἐν οἷς τὴν νύκτα, διὰ τῶν θαμβῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, βλέπει τις ἐντὸς συμπλέγματα ἀνθρώπων ὀρθίων καὶ καθημένων περὶ μίαν ἢ δύο τραπέζας, ἐνῶ τὸ λοιπὸν τοῦ καφενείου μένει κενόν. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι κύριον ἀποτέλεσμα τῆς ἐν τοῖς καφενείοις χαρτοπαιξίας εἶνε ἡ πλήρωσις τοῦ ὑπὲρ τοῦ καταστηματάρχου κιβωτίου, καὶ ὅτι, ὡς πολλάκις συμβαίνει εἰς πενιχρὰς κάσας, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ οἱ παῖκται ἠγωνίσθησαν, βλέπουσι μετ' ἄκρας ἀπορίας καὶ ὁ κόπτων τὰ χαρτία καὶ οἱ βάλλοντες τὸν πόντον των, ὅτι ἀμφότερα τὰ ἀντίπαλα μέρη ἔμειναν ἄνευ λεπτοῦ, διὰ τὸν ἁπλοῦν λόγον ὅτι τὰ χρήματά των συνεσωρεύθησαν ὅλα εἰς τὴν κάσαν τοῦ βιδανίου.

* * *

Ἐνίοτε ἀκούει τις παρ' ἡμῖν κυρίας παραπονουμένας ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν ὡς μενόντων ἀγάμων. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωσι λοιπὸν οἱ Παρισινοὶ οἵτινες, ὡς θὰ ἴδωμεν, πρὸ παντὸς ἄλλου δικαιοῦνται νὰ διαμαρτύρωνται κατὰ τοῦ πράγματος τούτου ;

Τῷ 1856 καταμετρηθέντα τὰ διαιτήματα τῶν ἀγάμων, εὑρέθησαν 914,788 τὸν ἀριθμόν. Τριακοντα ἔτη μετὰ ταῦτα, τῷ 1886, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐπολλαπλασιασθη εἰς 1,538,612.

Ἀλλ' ἐὰν τὰ διαιτήματα τῶν ἀγάμων εἶνε τόσα, οἱ ἄγαμοι καθ' ἑαυτοὺς ἀνέρχονται εἰς τὸν ἀπίστευτον ἀριθμὸν τῶν 20,012,498, δηλ. εἶνε πολυαριθμότεροι τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐν Γαλλίᾳ πληθυσμοῦ, τῶν ἐγγάμων ὅλων συμποσουμένων εἰς 14,959,335. Εἰς τούτους πάλιν δὲν συγκαταλέξαμεν τοὺς χήρους καὶ τὰς χήρας, ἀνερχομένους εἰς τρία περίπου ἑκατομμύρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πλειονοψηφίαν κατέχουσιν αἱ χῆραι, διότι τὰ δύο ἑκατομμύρια ἀπαρτίζονται ἀπ' αὐτας.

* * *

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ μέθη εἶνε μία τῶν καταστρεπτικωτέρων ἕξεων, καὶ τὸκαπηλεῖον, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἰατροῦ τινος, ἡ βραχυτέρα πρὸς τὸ νοσοκομεῖον ὁδός. Ἀλλ' ὅ,τι ἐπίσης γνωρίζομεν εἶνε καὶ ἡ στιγμαία μετατροπὴ ἣν φέρει ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἡ μετατροπὴ ὅμως αὕτη, δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους. Ἂς ἴδωμεν ποῖα ἀποτελέσματα φέρει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἑνὸς ἑκάστου ἔθνους.

Τὸν Ἄγγλον καθιστᾷ ἡ μέθη μελαγχολικὸν καὶ σιωπηλόν· τὸν Παρισινὸν, εὐφραδῆ καὶ ἐρωτόληπτον· τὸν Νορμανδὸν, περιχαρῆ καὶ εὔθυμον, τὸν δὲ κάτοικον τῆς Ἀνατολῆς κουχηματίαν καὶ φλύαρον. Ἐὰν ὁ γάλλος ἰατρὸς κ. Βωδοὰν, ὅστις ἔκαμε τὰς ἀνωτέρω ἀνακαλύψεις, συνέβαινε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ καὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ προσέθετεν ἀναμφιβόλως εἰς τὰς

ἀνωτέρω παρατηρήσεις του ὅτι τὸν Ἀθηναῖον μετατρέπει ὁ οἶνος εἰς φλύαρον... ἀηδόνα.

* * *

Πολλαὶ ὀσημέραι γυναῖκες ἐν Εὐρώπῃ ἐργάζονται πυρετωδῶς πρὸς ἐξίσωσιν τῶν ὀβολῶν, τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ τῶν κυρίων. Πρώτη τούτων ἦτο ἡ Λουΐζα Μιτσέλ, ἥτις ὅμως οὐδὲν κατόρθωσεν ἐκ τοῦ σκόπου της, διότι... δὲν εἰσηκούετο ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων της. Δευτέρα, ἡ Οὐβερτίνα Ὠκλέρκ, ἥτις θὰ ἐπετύγχανεν ἴσως τοῦ σκοπουμένου ἂν μὴ αὐτὴ πρώτη παρέβαινε τὰ ἴδια της δόγματα, ὑπανδρευθεῖσα, καὶ συνεπῶς τεθεῖσα ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἀνδρός. Τρίτη, ἡ θεσπιωτὴς Ἐρλινκούρτ, ἥτις πάλιν εἰς ἔνδειξιν τῶν φρονημάτων της ἀπέσπασεν ἄλλοτε τὴν γενειάδα ἀπὸ τοῦ πώγωνος τοῦ κ. Γύες Γυγὶὼ ἔν τινι ὁμηγύρει, ἀλλὰ τοῦτο καὶ μόνον ἦτο ἀνεπαρκές.

Ὅ,τι δὲν κατόρθωσαν ὅλαι αὗται, θὰ τὸ ἐπιτύχῃ σήμερον ἀναμφιβόλως ἡ Ἀμερικανὶς μὶς Βικτώρια Βέθυλ, ἥτις καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀποκλειστικῶς τῷ σκοπῷ μέλλει ὅσον οὔπω νὰ μεταβῇ ἀπὸ Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Παρισίους. Ὅτι δὲ θὰ ἐπιτύχῃ τὴν πεσθουμένην ἐξίωσιν, περὶ τούτου οὐδεὶς βεβαίως θ' ἀμφιβάλῃ, ὅταν μάθῃ τί ἐστι μὶς Βέθυλ.

Ἡ μὶς Βέθυλ λοιπὸν εἶνε περιφανὴς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς ῥήτωρ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ταῦτα μόνα· ἡ μὶς Βέθελ εἶνε συνάμα καὶ ἑκατομμυριοῦχος. Τώρα λοιπὸν τίποτε δὲν θὰ φεισθῇ ἐξ ὅλων της τῶν κτημάτων τούτων. Ἐρχομένη εἰς Παρισίους, θὰ προσπαθήσῃ ἐπιμόνως διὰ λόγων, δι' ἄρθρων καὶ χρημάτων, νὰ φέρῃ τὸν κόσμον εἰς ἀναστάτωσιν, καὶ τότε μόνον θ' ἀποσυρθῇ τοῦ ἀγῶνος, « ἅμα ἴδῃ πραγματοποιουμένην, λέγει, τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν τῆς γυναικὸς χειραφεσίαν. »

* * *

Παιδίον ἀνοικονόμητον.

Εἷς κύριος ἔρχεται εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ πατρὸς ὅπως ἀγοράσῃ οἶνον.

Ὁ μικρὸς, βλέπων τὸν τρόπον δι' οὗ ὁ ξένος ἐδοκίμαζε τὸν οἶνον, κράζει πρὸς τὸν πατέρα του.

— Μπαμπᾶ, ἐκατάλαβε πῶς ἔχεις ῥίξει νερὸ μέσα. Τὸ φτύνει.

Ἀλκαῖος

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΓ

(Συνέχεια)

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἀνύψωσε δειλῶς πτυχήν τινα τοῦ παραπετάσματος. Ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ διαυγεστάτου οὐρανοῦ ἐρώτιζε τὸν κῆπον καὶ τοὺς ὑπνώττοντας ἀγρούς. Οὐδαμῶς ἐμίχλη, εἰς τὰ ἐρίτιμα τῶν ἀχθῶν τῆς Δέλης. Οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου εἰς τὰ δένδρα. Διέκρινε τὸν Ρουδεβέργ, ὅστις ἔφευγε μὲ βῆμα κλονούμενον ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς καλλάδος ἣν διέτρεχε. Τόσον ἡ ἄμμος ἦτο λευκή, ὥστε ἐὰν τὰ δένδρα δὲν ἔφερον τὰ πλούσια αὐτῶν φυλλώματα, θὰ ἐξελάμβανέ τις τὴν νύκτα ταύτην ὡς μίαν τῶν ψυχρῶν καὶ ξηρῶν νυκτῶν τοῦ χειμῶνος, περὶ τὸ πέρας τῶν ὁποίων βλέπει τις τὴν ἐπὶ τῆς χλόης ἐφαπλουμένην πάχνην, ὁμοίαν πρὸς κόνιν ζαχάρεως, καὶ τὴν πεδιάδα λευκοτάτην, ὡς ἐὰν εἶχε χιονίσει... Ὁ Ρουδεβέργ ἐσταμάτησε, χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω καὶ κατέπεσεν ἐπί τινος θρονίου παρά τινα σειρὰν ῥοιῶν. Κεκυφώς, ἀτενίζων χαμαί, δὲν εἶχε δυνάμεις ν' ἀπομακρυνθῇ πλειότερον. Ἡ μᾶλλον, προκειμένου νὰ θραύσῃ τὸν ἀσθενέστατον δεσμὸν τὸν συνδέοντα ἔτι αὐτὸν πρὸς τὴν Γενεβιέβην, ἐδίσταζεν, ὠπισθοχώρει, ἀνέβαλλε πάντοτε.

Καὶ ἀπὸ πολλῆς ὥρας κάθηται ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ θρονίου τούτου.— Ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς αἰθούσης, ἡ κυρία δὲ Μοντδιάν τὸν θεωρεῖ, ὁπότε ὁ κηπουρὸς, ἀπερχόμενος δι' ὕπνον, διέρχεται αἴφνης ἔμπροσθέν του.

— Ἐ! σύ, ποῖον περιμένεις ἐκεῖ;

— Εἶμαι κουραμένος... ἀναπαύομαι...

— Κακὸ μέρος διάλεξες, Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ.

— Μήπως ἐνοχλῶ ;... Μήπως βλάπτω κανένα ;

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ θέσις σου. Ἐμπρὸς, τὸν δρόμο σου...

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ μ' ἀφήσῃς... ὀλίγον ἀκόμη ;

— Τὸν δρόμο σου, σοῦ λέγουν. Ἐμπρός ! τώρα εὐθύς...

Καὶ ἔσεισε τὸν Ρουδεβέργ ἀπὸ τοῦ ὤμου, χωρὶς αὐτὸς ν' ἀνθίσταται. Ὅλαι τοῦ αἱ ἐνεργητικαὶ δυνάμεις ἦσαν συντετριμμέναι.

— Ἀγαπᾶς νὰ σοῦ ἑτοιμάσωμε καὶ μία κάμαρα μέσ' στὸν πύργο ;... Μὴ πειράζεσαι... Διάταξε, καὶ αὔριο τὸ πρωὶ νὰ σοῦ ἑτοιμάσωμε ἕνα κρεβάτι... χά ! χά !...

Ὁ Ρουδεβέργ ἠγέρθη, εὐπειθής, καὶ ἀνεχώρει. Μὲ πολὺ βραδέα βήματα, ἀναμφιβόλως, διότι ὁ κηπουρὸς τὸν ὤθει ἀπὸ τῶν ὤμων...

Ἡ Γενεβιέβη ἔβλεπε πάντα ταῦτα. Τὸ παράθυρον ἦτο καλῶς κεκλεισμένον καὶ ἔξω, ἐνθυμεῖτε, δὲν ἔπνεε ποσῶς ἄνεμος. Ἐν τοιούτοις τὸ παραπέτασμα ἐκινεῖτο ὡσεὶ τρέμον. Τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν σπασμωδικῶς κινουμένων χειρῶν τῆς Γενεβιέβης, ἥτις ἔβλεπε τὰ χείλη... Γραμμὴ εἶχεν αὐλακώσει τὸ μέτωπόν της...

Ἐψιθύρισε :

— Φεύγει λοιπόν... διότι ἐκεῖνος τὸν διώκει ;... Ἐγὼ μόνη ἐδῶ δικαιοῦμαι νὰ τὸν ἐκδιώξω...

Διέσχισε τὴν αἴθουσαν δρομαία... Ὁ Τρέγκ ἔσπευσε νὰ τῇ εἴπῃ δύο λέξεις :

— Ποῦ πηγαίνεις ;

Ὕψωσε τοὺς ὤμους... Μήπως ἐγνώριζε καὶ αὐτή ; Μήπως ἐγνώριζε τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ ; Κατέβη καὶ, πρὶν ἡ προφθάσῃ νὰ σταθῇ, εὑρέθη ἐν τῷ κήπῳ, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ Μοντδιὰν ἀπόστασιν. Σύγχυσις εὐθὺς ἐκυρίευσε τὸν κηπουρόν.

— Κυρία, ἕνας τοῦ δρόμου ἦρθε καὶ ἐξαπλώθη εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κάθισμα, ὡς νἆτο ὁ κύριός του Κλερμαρέ.

— Μὴ τὸν κακομεταχειρίζεσαι...

— Ἀ ! κυρία, εἰς τέτοια ζῶα δὲν πρέπει νὰ δίδετε προσοχή...

— Ἄφες τον... θὰ τὸν ἐρωτήσω... θὰ μάθω τί θέλει...

— Ἀλλὰ, ἡ κυρία δὲν συλλογίζεται... τοὐλάχιστον ἡ κυρία ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ...

— Ἄφες με, εἶπα· εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Καλά, ὑπακούω, κυρία, ὑπακούω...

Καὶ ἀπομακρυνόμενος :

— Ἐμένα διώχνει... καὶ κράτεῖ ἐκεῖνον τὸν ἀγύρτη...

Κατάλαβα πῶς δὲ ξέρει τί τῆς γίνεται...

Ὁ Μοντδιὰν ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Γενεβιέβης. Περιέμενε τὴν ἀπόφασίν της. Ἀπελθόντος τοῦ κηπουροῦ, τὸν ἐπλησίασεν ἐκείνη τολμηρὰ καὶ ψαύουσα τὸν βραχίονά του, ἄνευ προφανοῦς συγκινήσεως, ἢ μᾶλλον μετ' εἴδους ἀνυπομόνου ἀγανακτήσεως :

— Ἐπὶ τέλους, Ἕκτορ, τί θέλετε ;

Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐκείνου παραθύρου ἐν ᾧ πρὸ μικροῦ εὑρίσκετο ἡ κόμησσα, ὁ μπάρμπα Τρέγκ, περιφρουντίς, παρακολουθεῖ αὐτοὺς προσεκτικῶς διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἐπόθουν νὰ σᾶς ἴδω διὰ τελευταίαν φορά.

— Πρὸς τί τοῦτο ; Δὲν διελύθη πλέον πᾶσα μεταξὺ ἡμῶν σχέσις ; Δὲν θ' ἀγνοῆτε, πιστεύω, τὸν προσεχῆ μου γάμον... Ἡ τόση σας ἐπιμονὴ, ἡ ἄρνησίς σας τοῦ νὰ ἐγκαταλίπητε τὸ Κλερμαρέ...

— Δὲν ἀρνοῦμαι, Γενεβιέβη.

— Ἂν μὴ ἡ ἄρνησίς σας, τοὐλάχιστον αἱ ἀναβολαί σας, τὰ πάντα τέλος ἐν τῇ διαγωγῇ σας καθιστῶσι δυσχερῆ τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τοῦ κ. Τουρζῆ. Δὲν ὀφείλω πλέον οὔτε νὰ σᾶς ὁμιλῶ, οὔτε νὰ σᾶς βλέπω. Εἶσθε πλέον δι' ἐμὲ ξένος...

— Εἶνε δυνατόν ;

— Σκέφθητε, παρακαλῶ... λογικῶς καὶ σοβαρῶς ὡς ἀνὴρ. Μοὶ προξενήσατε ἄλλοτε πολὺ κακὸν διὰ τῆς ἀδιαφορίας σας πρὸς με καὶ ἐγκαταλείψεως. Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον διὰ τῆς ἐπιμονῆς σας-ἥτις εἶμαι βεβαία ὅτι οὔτε ἐξ ἀποφάσεως σταθερᾶς προέρχεται οὔτε ἐξυπολογισμοῦ-ταράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου καὶ μὲ θέτετε εἰς κίνδυνον νὰ χάσω τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην τοῦ κ. Τουρζῆ. Λησμονεῖτε, Ἕκτορ, ὅτι εἶμαι ἐλευθέρα, ἐνῷ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μόνων ἡμερῶν, τὸ διαζύγιον θὰ κοινοποιηθῇ. Εἶμαι ἐλευθέρα καὶ δικαιοῦμαι νὰ διαπράττω...

— Ὦ ! πόσον εἶσθε σκληρά... Μήπως δὲν εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ὑπακούσω ;

— Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, πρέπει νὰ σκέπτησθε σοβαρότερον, ἀφοῦ ὁ χωρισμὸς ἡμῶν εἶνε ἀμετάκλητος. Σεῖς ὅστις τόσον ἐψεύσατε τὰς προσδοκίας μου καὶ ὅστις ἐμάθετε τὴν ἀξίαν τῆς συζύγου σας μόνον ἀφοῦ ἀπωλέσατε τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν, μαντεύω ὅτι ἔχετε πόθους-τύψεις. Ἤθελον νὰ εἴπω-καὶ ὅτι εἶσθε πρόθυμος ν' ἀναλάβετε τὸν ἐπ' ἐμοῦ ζυγόν σας, ἐν καταστήσατε τόσον βαρὺν· ἀλλ' ἐγώ, ὁμολογήσατέ το, δὲν ἔχω τοὺς αὐτοὺς λόγους, ὥστε νὰ δεχθῶ τοιοῦτον κ.

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς μετανοίας μου, Γενεβιέβη ;

— Ὄχι. Θὰ ἐψευδόμην ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι δὲν συνεκινήθην ἐκ τούτου, ὅτι δὲν συνεκινήθην ἐπανευρίσκουσα ὑμᾶς ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων μου, μὲ τὴν θέσιν ἁπλοῦ ἐργάτου, ἐργαζόμενον ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, φλογιζόμενον ὑπὸ τῆς φλογὸς τῶν πυραύνων, τεταπεινωμένον, ἀφοσιωμένον, εὐχαριστούμενον διότι εὑρίσκεσθε πλησίον μου καὶ μὴ ἐπιζητοῦντα νὰ κινήσητε τὴν προσοχήν μου. Καὶ ἐὰν συνεκινήθην, Ἕκτορ, τοῦτο διότι ἡ πρᾶξίς σας δὲν ἦτο ἁπλῆ ἰδιοτροπία, εὐάρεστον κεφάλαιον μυθιστορίας ἣν κλείει τις ἀφοῦ ἀνέγνωσε δύο σελίδας. Ὄχι. Ἡ ἰδέα σας αὕτη προῆλθε κατόπιν ὡρίμου σκέψεως, καὶ διὰ τὴν πραγματώσιν της ἐδαπανήσατε πολλὰ ἔτη. Ἤσθε καλὸς ἐργάτης, μοὶ εἶπεν ὁ Ρεῦέν, πρᾶγμα ὅπερ δὲν δύναται ὁ καθεὶς νὰ κατορθώσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, διότι καὶ ἡ ὑελοποιία εἶνε τέχνη ὡς αἱ ἄλλαι. Ἰδοὺ διατί δὲν διστάζω περὶ τῆς μετανοίας σας καὶ διατί, ἐπανευρίσκουσα ὑμᾶς οὕτω πῶς, δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σᾶς συγχωρήσω. Ἐπετύχατε τῇ συγγνώμῃ ταύτῃ, ἥτις, πιστεύω, θὰ καταστήσῃ τὸν βίον σας εὐτυχέστερον. Θὰ λησμονήσητε ἐπὶ τέλους, ἀμφότεροι δὲ, ὡς βλέπετε, εἴμεθα ἀρκετὰ νέοι ὥστε νὰ μὴ ἠμεθα βέβαιοι ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ ἐπανεύρῃ τὴν εὐτυχίαν του.

Ὡμίλει πολὺ βραδέως. Ἐφαίνετο παρέχουσα συμβουλὰς, ὑποστηρίζει δὲ τὰ λεγόμενά της διὰ κινήματος τῆς χειρὸς ἢ νεύματος τῆς κεφαλῆς, συνάμα δὲ καὶ μειδιῶσα. Οὕτω λ. χ. ἐμειδίασε λέγουσα : « Ἐπὶ τέλους θὰ λησμονήσητε... » Ὀρθὸς ἐμπρόσθέν της, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, ἤκουεν ἐκεῖνος τὴν φωνὴν ταύτην ἣν δὲν ἀναγνωρίζε πλέον. Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τὰς ξηρὰς καὶ σχεδὸν εἰρηνικὰς ταύτας παραινέσεις. Ὡμίλει ἡ λογική. Οὐδὲν προῆρχετο ἐκ τῆς καρδίας. Ἦτο δυνατόν ;... Ἦτο ἀληθὲς ὅτι κατέστη ξένος διὰ τὴν σύζυγόν του, καὶ ξένος ἐχληρὸς καὶ ἐπικίνδυνος ;...

Ἵστατο σιωπηλός. Ψυχὸς παγερὸν ἐκυρίευε τὰ μέλη του.

— Δὲν ἤθελον νὰ σᾶς δεχθῶ. Ἤλθον διότι εἶδον τὸν κηπουρὸν νὰ σᾶς κακομεταχειρίζηται χωρὶς σεῖς νὰ τῷ ἀνθίσταστε.

— Μ' ἐβλέπετε λοιπόν ;

— Ναί, εἶπεν ἐκείνη, ἐκπλαγεῖσα πρὸς στιγμὴν ἀλλ' εἶτα πάλιν ἀναλαβοῦσα τὴν προτέραν της ψυχραιμίαν· σᾶς ἔβλεπον, διότι ἡ φορὰ αὕτη ἔμελλε νὰ ἦνε ἡ τελευταία.

— Ἀ !

— Φορέσατε πάλιν τὰ ἐνδύματα τῆς τάξεώς σας, Ἕκτορ. Αὐτὸ θὰ ἦναι τὸ καλλίτερον. Χαίρετε. Δὲν ἤλθον εἰμὴ ὅπως θέσω πέρας εἰς τὰς ὕβρεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Φέρω τὸ ὄνομά σας, καὶ ἡ βαρβαρότης ἐκείνου ἐξηρέθισεν ἐμὲ, ἀφοῦ δὲν ἐξηρέθισε τὴν ἰδικήν σας ὑπερηφάνειαν.

— Δὲν ἔχω πλέον ὑπερηφάνειαν, Γενεβιέβη, καὶ τίποτε δὲν ἀντελήφθην ἐξ ὅσων ἐκεῖνος μοὶ εἶπε. Ἐν μόνον βλέπω, τὸ ὅτι σᾶς ἀγαπῶ μέχρι πυρετοῦ, μέχρι τέλους.

— Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ἀφ' ὅτου πράττεις τοῦτο.
— Φεῦ!

— Ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ, πλέον, Ἕκτορ, ἀπὸ πολλοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασίν σου. Εἶμαι προωρισμένη διὰ τὸν κ. Τουρζῆν.

— Τὸν ἀγαπᾶτε;

— Ναί, αἰσθάνομαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν μου αὐξανομένην ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐκλείπει διὰ σέ. Τῷ ἔδωκα τὸν λέγον μου καὶ τῷ ὑπεσχέθην τὴν ζωήν μου.

— Ἀ! Θεέ, εἶπε, μετὰ παραφορᾶς αὐξανομένης, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ καταστεῖλῃ τὴν συγκίνησίν του, εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ τὸ κωμικὸν πρόσωπον τῆς παιζομένης περὶ ἐμὲ κωμῳδίας. Τῷ ὄντι, ὑπῆρξα ἄθικος, καὶ σεῖς ἐξεδικήθητε σκληρῶς διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεδικεῖσθε κατ' ἐμοῦ, ἠδύνασθε ταυτοχρόνως νὰ προβλέπητε εἰς μέλλον εὐτυχέστερον. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τόσα ἐναντίον σας; Δὲν ἔβλεπον κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς εἰς Λαμπὰ-Φεγῆ διαμονῆς σας, τὸν κύριον Τουρζῆν πάντοτε μαζί σας, μὴ ἐννοοῦντα οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀφ' ὑμῶν, προσμειδιῶντα πρὸς ὑμᾶς καὶ ἐπιδιψιλεύοντα τὰς περιποιήσεις του; Τίς μὲ πείθει, τίς θὰ μὲ πείσῃ ποτὲ ὅτι δὲν ἀνταπεκρίθητε εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον; Ὁμολογήσατε λοιπόν, δὲν ἠγαπᾶτε τὸν Τουρζῆν καὶ ὅτε ἀκόμη σᾶς ἦτο τοῦτο ἀπηγορευμένον; Τί σᾶς πειράζει τώρα νὰ τὸ ὁμολογήσητε, ἀφοῦ δὲν ἔχετε πλέον νὰ φοβῆσθέ τι; Ἀ! πόσον ἠπατήθην! Πόσον ἀνόητον καὶ γελοῖον θὰ μὲ θεωρεῖτε καὶ πόσον δικαίως θριαμβεύετε!

— Ἐὰν ἦσθε καλῆς πίστεως ἄνθρωπος, θὰ μ' ἐλύπουν οἱ λόγοι σας, ἀλλὰ πρὸς τί ν' ἀγανακτήσω ἀφοῦ δὲν σκέπτεσθε εἰς ὅ,τι λέγετε;

— Τὸ σκέπτομαι, ἐψιθύρισε μὲ βλέμμα ἄγριον, καὶ ἀποφεύγων τὸ περίλυπον βλέμμα τῆς Γενεβιέβης· ὑπῆρξατε ἡ ἐρωμένη τοῦ Τουρζῆ, καὶ σήμερον οὐδὲν ἄλλο κάμνετε ἢ ἐπανορθοῦτε παρελθὸν πλῆρες αἴσχους καὶ ψεύδους. Ἄλλως δὲν θὰ τὸν ἠγαπᾶτε ποσῶς.

— Καὶ διατί; Δὲν εἶνε ἄξιος ἐμοῦ; Δὲν ἔχω πεποίθησιν εἰς αὐτόν; Δὲν εἶνε εἰλικρινής, γλυκὺς καὶ πνευματώδης; Δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ καταστήσῃ μίαν γυναῖκα εὐτυχῆ;

— Δὲν θὰ τὸν ἠγαπᾶτε, μετὰ τὸ δραματικόν σας παρελθόν, διότι ἡ συντετριμμένη σας καρδία δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συλλάβῃ δεύτερον ἔρωτα. Ἡ θλιβερὰ πεῖρα ἣν ἐπορίσθητε ἐκ τοῦ γάμου ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ φόβον πρὸς νέον τοιοῦτον. Ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ὅτε ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι ἀπερρίφθητε εἰς τὴν μοναξίαν ὅπου ἐκεῖ θάψητε ὑπάρξαν μὴ ὑποφέρουσαν πλέον τὸν κόσμον, ἰδοὺ σεῖς μετὰ τοῦ κ. Τουρζῆ. Ὅσον μακραν καὶ ἂν εὑρίσκεσθε, ἐφαίνεσθε αἰφνῆς καὶ αὐτὸς παραπλεύρως σας· μόλις τὸν εἴδετε, παρεδόθητε εὐθὺς εἰς τὰς ἀγκάλας του! Καὶ ἰδοὺ τέλος σὺ ἀποφασίζουσα τὸν μετ' αὐτοῦ γάμον, χάρις εἰς τὸ διαζύγιον καὶ τὴν μοιχείαν τὰ κηρυχθέντα ὑπὸ τοῦ νόμου! Πόσον θὰ γελᾶτε μὲ ἐμέ, καὶ πόσον εἶσθε ἐπιτηδεῖα ἠθοποιός!!

— Πτωχέ μου φίλε, εἶπεν ἐκείνη, σίκτείρουσα αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς... μ' ἐκάμετε ἄλλοτε δυστυχῆ, καὶ ἐὰν ἐξηκολούθουν τρέφουσα αἴσθημά τι ὑπὲρ ὑμῶν, θὰ μ' ἐκάμνετε ἐκ νέου δυστυχῆ σήμερον. Δὲν ἠλλάξατε ποσῶς.

Οὐδὲν ἴχνος ὀργῆς ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἄπειρος γλυκότης συνώδευεν αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἡ καρδία τοῦ Ἕκτορος ἀνελύθη. Ἔθηκε τὴν χεῖρά πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ, μετ' ἰσχυρὰν προσπάθειαν, ἀφῆκε νὰ ῥεύσωσιν ἄφθονα τὰ δάκρυα.

— Συγχώρησόν μοι, δι' ὅσα σοὶ εἶπον...

— Ὅ,τι εἴπατε ἔχει λησμονηθῆ, διότι γνωρίζω ὅτι οἱ λόγοι σας δὲν εἶνε ἀπόρροια τῶν ἰδίων σας σκέψεων. Ἐάν τις ἐρχόμενος παρ' ὑμῖν σᾶς ἔλεγεν ὅτι ἠγάπησα τὸν Τουρζῆν, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη ἀνῆκον εἰς σᾶς, τί θ' ἀπεκρίνεσθε;...

Ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Χθές, θὰ τὸν ἐφόνευον. Σήμερον ὅμως...

— Σήμερον;...

— Μήπως γνωρίζω καὶ ἐγώ! Δὲν ἔχω πλέον πίστιν. Τί θὰ ἔκαμνον, ἐάν ποτε ἐμάνθανον ὅτι μ' ἐπροδώκατε καὶ ὑπῆρξατε ἡ ἐρωμένη τοῦ Τουρζῆ πρὸ τοῦ καταστῆτε ἔτι σύζυγός του;.. Ἐὰν ἐβεβαιούμην περὶ τούτου, θὰ σᾶς ἀφίνον μίαν τύψιν συνειδήσεως ἐξ αἰτίας μου, ὡς καὶ ἐγὼ ἐν τῷ βίῳ μου ἔχω μίαν τοιαύτην ἐξ αἰτίας ὑμῶν... Δὲν θὰ ἐμονομάχουν ποσῶς μετὰ τοῦ Τουρζῆ, δὲν θὰ σᾶς ἔκαμνον τὴν παραμικρὰν ἐπίπληξιν... ἀλλ' ἁπλῶς, θὰ ἐφονευόμην...

— Ἕκτορ!

— Σοὶ τὸ ὀμνύω!...

Ἐσιώπησαν. Δὶς τὸ βλέμμα τῶν συνηντήθη. Μένουσιν, ἐκεῖνος ἱκετευτικός, ἐκείνη ψυχρά. Οὐδὲν ἐν αὐτῇ προδίδει τὴν συγκίνησιν ἥτις ἴσως τὴν κατακυριεύει, καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶνε γαλήνιον ὡς ἐὰν ἡ ἀπειλὴ τοῦ Μονεδριὰν δὲν ἔρθασε ποσῶς μέχρι τῆς καρδίας της. Ἴσως μένει ἐν αὐτῇ ὅτι ἴχνος τι εὐσπλαγχνίας, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ πᾶν. Τόσον εἶνε ἐκεῖνος τεταραγμένος, τόσον τεθορυβημένος... Δύναται πλέον νὰ τῷ ἀπομένῃ ἐλπίς τις ἐλπίς... Περιμένει θλῖψιν τινά;.. Περιμένει βλέμμα τι ἐν ᾧ νὰ ἴδῃ μέρος τῆς τόσον κεκλεισμένης ταύτης ψυχῆς... τοὐλάχιστον ὀλίγην ἔκφρασιν θλίψεως, ἓν βλέμμα... ἕνα στεναγμόν;.. Ἀλλὰ τίποτε!..

— Ἀναχωρῶ, εἶπεν οὗτος, ἀναχωρῶ!...

Καὶ τὸν ἄφῆκε ν' ἀπέλθῃ. Ἐβυθίσθη εἰς τὸ δάπεδον, οὗτινος τὰ σκότη περιεκάλυψαν αὐτόν. Δὲν τὸν ἔβλεπε πλέον, ἀλλ' εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε προσηλωμένους πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ νὺξ ἐξηκολούθει οὖσα χλιαρά, χωρὶς κεμμίαν πνοήν, χωρὶς ἴχνος τι δριμύλης παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Δέλης. Ἡ Γενεβιέβη κατῆλθε διὰ τῆς διόδου, πρὸς τὸ πέραμα ἔνθα ἤχει ὁ ποταμὸς μεταξὺ τῶν καλαμώνων του. Δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ, φοβουμένη τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Τρέγκ. Προτιμᾷ τὴν ἐρημίαν, διότι ἐκεῖ εὑρίσκει πλείονα ἄνεσιν καὶ ἀφίεται εἰς τοὺς ῥεμβασμούς της. Αἰτνης ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίας. Ἐκεῖ, παρὰ τὴν ἀκτήν, ἄνθρωπός τις κεῖται ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς. Τὸν ἀναγνωρίζει ἐκ τῆς περιβολῆς του. Εἶνε ὁ Ρουδεβέργ, εἶνε ὁ Ἕκτωρ· φρικώδης τρόμος τὴν κατακυριεύει. «Εἶνε νεκρός, ἐφονεύθη!» Καὶ ἔμελλε νὰ σπεύσῃ πρὸς αἴτησιν συνδρομῆς, ὅτε τὸ πτῶμα τοῦτο κάμνει τινὰς κινήσεις. Συνταράσσεται ὑπὸ σπασμῶν. Καὶ ἐν τούτοις ἡ κεφαλὴ μένει κεκρυμμένη ἐντὸς τῶν ἐρείπτων. ἡ μορφὴ μένει ἀόρατος.

— Μὴ εἶνε ἀσθενής;...

Προχωρεῖ, κύπτει ἀκροᾶται... Οἱ σπασμοὶ εἶνε σφοδρότεροι... Ἐπὶ τέλους ἐκπέμπει στεναγμὸν καὶ οἱ πνίγοντες αὐτὸν λυγμοὶ ἀνέρχονται εἰς τὰ χείλη του, ὑπόκωφοι, συμπιεζόμενοι, πατεδαριῶδεις... Ὅλη του ἡ ἀπελπιδία μετεβλήθη εἰς ὑπερβάλλουσαν νευρικὴν κρίσιν. Ἀνέρχεται πάλιν τὸ πέραμα, στρεφομένη ὀπίσθεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

Ἐπιστρέφει εἰς Κλερμαρέ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὄρμαν.

Κεφάλαιον δεύτερον.

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος Ἐδμόνδος Λέζεν ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ χρυσοχόου κατὰ πολὺ σοβαρότερον τρόπον ἢ ὁ γραμματεὺς Τοῦσμαν.

Ὁ Ἐδμόνδος, καθήμενος ἡμέραν τινὰ εἴς τι μεμονωμένον μέρος τοῦ δάσους, ἐζωγράφιζε σύμπλεγμα δένδρων, ὁπότε ὁ Λεονάρδος πλησιάσας αὐτὸν ἤρχισε νὰ θεωρῇ ἄνευ διατυπώσεων, τὴν εἰκόνα ὀπίσθεν τοῦ ὤμου ἐκείνου. Ὁ Ἐδμόνδος ἐξακολουθεῖ σχεδιάζων, ὁπότε ὁ χρυσοχόος ἀνέκραξε. «Ζωγραφίζεις, νεανία μου, ἀλλέκοτον εἰκόνα· πᾶν ἄλλο εἶνε τοῦτο ἢ σύμπλεγμα δένδρων.

— Τί λοιπὸν εὑρίσκετε τὸ παράδοξον εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα; Εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος μὲ βλέμμα σπινθηρίζον.

— Μοὶ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχόος, ὅτι βλέπω ἐξερχομένας ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτοῦ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος παντοειδεῖς μορφὰς πνευμάτων, σπανίων ζῴων, νεανίδων καὶ ἀνθέων, καὶ ἐν κοῦτσις ὅλα ταῦτα ἀπομιμοῦνται κάλλιστα τὸ σύμπλεγμα τῶν δένδρων· διὰ μέσου τοῦ ὁποίου λάμπουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἑσπερινοῦ λυκαυγοῦς.

— Ἀ! κύριε, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ἡ κατέχετε αἴσθημα πολὺ βαθύ, βλέμμα διαπεραστικόν, ἢ ἡ εἰκών μου αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιτυχεστέρα ἁπάντων ὅσα μέχρι τοῦδε ἔχω κάμει. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὁμοίως, ὅταν βυθίζησθε εἰς θαυμασμὸν τῆς περικαλλοῦς φύσεως, ὅτι μυριάδες θαυμασίων ὄντων σᾶς θεωροῦσι διὰ μέσου τῶν δένδρων μὲ βλέμματα ἡδέα; Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπόθουν ν' ἀπεικονίσω εἰς αὐτήν μου τὴν σύνθεσιν καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ κατόρθωσα.

— Ἔννοεῖ, ἀπήντησεν ὁ Λεονάρδος μὲ ὕφος ξηρὸν καὶ ψυχρόν, ὅτι ἠθελήσατε νὰ μὴ κάμητε χρῆσιν τῶν τυπικῶν κανόνων, ἀλλὰ ν' ἀκολουθήσητε ἁπλῶς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς φαντασίας σας.

— Ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος, τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ ἐργάζεσθαι συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν, θεωρῶ ὡς τὸν κάλλιστον καὶ ὠφελιμώτατον ὅλων· ἐν γένει τῶν κανόνων· ἐν ἀλπῷ εὑρίσκω τὴν ἀλήθῃ ποίησιν. Καθὼς ὁ ἱστορικὸς, οὕτω καὶ ὁ ζωγράφος τοποθετῶν ὀφείλει νὰ ἦναι συνάμα καὶ ποιητής, διότι ἄλλως θὰ ἦνε πάντοτε ὅμοιος πρὸς κακόμαθητήν.

— Δόξα τῷ θεῷ! Καὶ σὺ λοιπὸν τὰ αὐτὰ φρονεῖς, ἀγαπητέ μου Ἐδμόνδε Λέζεν!

— Πῶς, κύριε, μὲ γνωρίζετε λοιπόν;

— Διατί ὄχι; Σᾶς ἔχω γνωρίσει εἰς στιγμήν, ἣν ἴσως δὲν ἐνθυμεῖσθε ποσῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς σας. Ὅσον περιωρισμένας γνώσεις καὶ ἂν εἴχετε τότε, ἦσθε τῷ ὄντι ἀρκετὰ καλῶς ἀνατεθραμμένος, διότι πολὺ ὀλίγας λύπας ἐπροξενεῖτε εἰς τὴν μητέρα σας, καὶ ἐξεβάλλετε κραυγὴν χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον δὲν σᾶς ἀπεκρύπτον ὅταν ἐγὼ ἤμην παρών. Ἔχω πεποίθησιν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν νεωτέρων ἰατρῶν, ὅτι τὸ φῶς τοῦτο ὄχι μόνον δὲν ἐνοχλεῖ εἰς τὰ νεογέννητα παιδία, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συντελεῖ εἰς τὴν σωματικὴν καὶ νοητικὴν ἀνάπτυξίν των. Ὁ πατήρ σας ἦτο καὶ αὐτὸς λίαν περιχαρὴς· ἐπήδα μὲ τὸν ἕνα πόδα ψάλλων τὰς ὀτροφὰς ἑνὸς ὡραίου ἄσματος. Ἔπειτα σᾶς ἔθηκεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσω τὸ ὡροσκόπιόν σας, ὅπερ εὐθὺς ἔπραξα. Ἠρχόμην μετὰ ταῦτα συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σας, καὶ σεῖς εὐχαρίστως ἐτρώγετε τὰ κεράσια καὶ ἀμύγδαλα ἅτινα σᾶς ἔφερον εἰς ἑκάστην μου ἐπίσκεψιν. Μετὰ καιρὸν ἀνεχώρησα εἰς ταξεῖδιον, σεῖς δὲ ἦσθε τότε ἐξ ἕως ἑπτὰ ἐτῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Βερολῖνον, ἔμαθον μετὰ χαρᾶς ὅτι ἐστάλητε παρὰ τοῦ πατρός σας ἐδῶ ἵνα σπουδάσητε τὴν ζωγραφικήν, ἣν ἦτο δύσκολον νὰ ἐμανθάνετε ἐν τῷ χωρίῳ σας, ἀφοῦ ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσιν, ὡς γνωρίζω, ἀρκεταὶ εἰκόνες, ἀγάλματα μαρμάρινα καὶ χάλκινα, καὶ ἄλλα ἔργα ἀξιόλογα.

— Θεέ μου! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, τώρα ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἐπανέρχονται εἰς τὸ πνεῦμά μου. Δὲν εἴσθε ὁ κ. Λεονάρδος;

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος, ὀνομάζομαι Λεονάρδος· ἀλλὰ πολὺ παράδοξον θὰ μοὶ ἐφαίνετο ἂν διετηρεῖτέ τι περὶ ἐμοῦ εἰς τὴν μνήμην σας.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές, προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος· ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ παρουσία σας μ' ἐχαροποίει, ὅτι μοὶ ἐφέρετε τόσα μικρὰ δῶρα, καὶ μὲ περιεποιεῖσθε πολύ· ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ σας ἠσθανόμην εἴδός τι σεβασμοῦ ἅμα καὶ φόβου, ὡς καὶ τινα ἀμηχανίαν ὅτις

ἐνίοτε διήρκει πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας· ἀλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων ἔχει ἐντυπωθῆ εἰς τὴν μνήμην μου, εἶνε αἱ περὶ ὑμῶν διηγήσεις τοῦ πατρός μου. Σᾶς ἐπῄνει ὡς καλὸν φίλον καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐδοηθήσατε μὲ ἀπανίαν ἐπιτηδειότητα εἰς τόσας δυσχερεῖς του ὑποθέσεις· μοῦ ἔλεγεν ἐπίσης ἐνθουσιωδῶς πόσον ἦσθε κάτοχος τῶν μυστικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι διηυθύνετε κατὰ τὴν βούλησίνσας τὰς μυστηριώδεις τῆς φύσεως δυνάμεις· καὶ ἄλλοτε, συγγνώμην, ἐξέφραζε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι πιθανὸν νὰ ἦσθε ὁ Ἀχάσβερος, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

— Καὶ διατί νὰ μὴ ἦμαι καὶ αὐτός, ἢ καὶ ἄλλο τι παρόμοιον ὑποκείμενον; ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος. Ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς, καὶ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ὅτι ἔχω μερικὰ χαρακτηριστικὰ περὶ ὧν ἀδύνατον εἶνε νὰ ὁμιλήσω χωρὶς νὰ ἐγείρω τὴν δυσμένειαν· εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι παρέσχον σημαντικὰς ἐκδουλεύσεις πρὸς τὸν κύριόν πατέρα σας διὰ τῶν μυστικῶν μου γνώσεων, καὶ ὅτι πρὸ πάντων τὸν ἔκαμον νὰ χαρῇ διὰ τοῦ ὡροσκοπίου τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον μετὰ τὴν γέννησίν σας.

— Καλὰ, προσέθηκεν ὁ νέος ἐρυθριῶν, τὸ ὡροσκόπιόν σας δὲν ἦτο καὶ τόσω λαμπρόν! Ὁ πατήρ μου πολλάκις μοῦ ἐπαγγέλθεν ὅτι, κατὰ τὴν γνωριμοδοτησίν σας, ἔμελλον νὰ γίνω μέγα τι, μέγας καλλιτέχνης ἢ μέγας πρελός· ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πρόρρησιν ὁμολογουμένως ὀφείλω καὶ τὴν ἀδειαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου ὅπως ἀσπασθῶ τὰς τέχνας· καὶ πιστεύετε λοιπὸν ὅτι τὸ ὡροσκόπιόν σας θὰ πραγματοποιηθῇ;

— Ὦ, ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχόος μὲ ὕφος γαλήνιον· διότι ἡ παροῦσα στιγμὴ εἶνε διὰ σᾶς ἡ μόνη κατάλληλος ὅπως γίνητε μέγας πρελός.

— Πῶς, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος, μοῦ ὁμιλεῖτε οὕτω, κατὰ πρόσωπον!

— Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, τὸ νὰ διαφύγῃς τὸ ἐπικίνδυνον δίλημμα τοῦ ὡροσκοπίου μου, καὶ νὰ γίνῃ καλὸς καλλιτέχνης· Τὰ σχεδιαγραφήματα σου, τὰ δοκίμιά σου, μαρτυροῦσι ζωηρὰν καὶ πλουσίαν φαντασίαν, μεγάλην δύναμιν ἐκφράσεως καὶ τέλμης ἐν τῇ συλλήψει. Μὲ τοιαῦτα στοιχεῖα δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ λαμπρὸν οἰκοδόμημα. Παραιτήθητι ἅπαντων τῶν ματαίων τούτων ὑπερβολῶν τοῦ συρμοῦ, καὶ παραδόθητι εἰς σοβαρὰς μελέτας. Σοὶ συγιστῶ ν' ἀσπασθῇς τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ ἁπλοϊκὸν τῆς ἀρχαίας τέχνης· ἀλλ' εἰς αὐτὴν σου τὴν ἀπόπειραν ὀφείλεις ν' ἀποφύγῃς τὸν σκόπελον ἐφ' οὗ τόσοι ἄλλοι προσέκρουσαν. Ἀπαιτεῖται αἴσθημα βαθὺ, ψυχὴ ἐνεργητικὴ, ἵνα ἀντέστῃ τις εἰς τὴν ἀπαχαίνωσιν τῆς συγχρόνου τέχνης, ἵνα κατάστῃ κύριος τῶν ἀρχαίων διδασκάλων καὶ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν εἰκόνων των· δι' αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ τρόπου θὰ αἰσθανθῇ τις ἀναπτόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ πῦρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θὰ παραγάγῃ ἔργα καλλιτέρων χρόνων ἄξια. Ἀλλ' οἱ νέοι τὴν σήμερον φαντάζονται ὅτι, ἅμα ἐζωγράφισαν πρόσωπα σοβαρὰ, φορέματα βαρύτιμα καὶ μυτηρὰ καὶ ψευδές τι σύνολον, ἔκαμον ἔργον ὅμοιον πρὸς τὸ τῶν παλαιῶν διδασκάλων. Οἱ ἄνευ πνεύματος καὶ ζωῆς μιμηταὶ οὗτοι ὅτι μοιάζουσι πρὸς χωρικοὺς ψιθυρίζοντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσευχὰς ὧν ἀγνοοῦσι τὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ψαλμῳδοῦσι τὰς λέξεις.

Ὁ χρυσοχόος ἐξέφερε καὶ πολλὰς ἄλλας περὶ τέχνης ἰδέας ἀληθεῖς ἅμα καὶ ὑψηλὰς, καὶ τόσας καλὰς συμβουλὰς ἔδωκεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον, ὥστε ἐκεῖνος ἠρώτησε, πῶς ἠδύνατο νὰ κατέχῃ τοιαύτας γνώσεις χωρὶς νὰ ἦναι ὁ ἴδιος ζωγράφος, καὶ πῶς ἔστεργε νὰ ζῇ ἀφανής, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιῇ τὰς γνώσεις του ὑπὲρ ἀναπτύξεως τῆς τέχνης.

Ὡς ἤδη σοὶ εἶπον, προσέθηκεν ὁ χρυσοχόος μὲ ὕφος γλυκὺ καὶ σοβαρὸν, μακρὰ καὶ μάλιστα θαυμαστὴ πεῖρα κατέστησε τὴν κρίσιν μου διορατικὴν καὶ διαπεραστικὸν τὸ βλέμμα μου. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ὕπαρξίν μου, γνωρίζω ὅτι ἡ θεά μου εἶνε πάντοτε ἀλλόκοτος, καὶ τοῦτο προέρχεται ἐχι μόνον ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ μου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ κίσθήματος ἰσχύος τινὸς ἐδρευούσης ἐντός μου, καὶ ταῦτα πάντα παράττουν τὴν φιλήσυχόν μου ὕπαρξιν. Σκέπτομαι πολλάκις ἄνθρωπόν τινα ὅστις ὑπὸ τινὰς ἐπόψεις πιθανὸν νὰ ὑπῆρξε πρόγονός μου, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὁμοιάζω κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ὥστε ἐνίοτε συλλαμβάνω τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος. Ἐννοῶ τὸν Ἑλβετὸν Λεονάρδον Τουρμάϊζερ, ὅστις, περὶ τὸ ἔτος 1582, ἔζη ἐδῶ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐκλέκτορος Ἰωάννου Γεωργίου. Τότε, ὡς βεβαίως γνωρίζεις, οἱ χημικοὶ ἐλέγοντο ἀλχημισταὶ, οἱ δὲ ἀστρονόμοι, ἀστρολόγοι. Ὁ Τουρμάϊζερ κατεῖχε καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς τίτλους. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔπραξε τὰ πλέον περάστια πράγματα, καὶ ὅτι πρὸς τούτοις ἐφημίσθη ὡς ἔξοχος ἰατρός. Ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐπιδεικνύῃ παντοχοῦ τὴν ἐπιστήμην του, νὰ θέλῃ εἰς ὅλα ν' ἀναμιγνύηται, διὰ τῶν πράξεών του καὶ τῶν συμβουλῶν, ἡ δὲ ματαιοδοξία του αὕτη ἤγειρεν ἐναντίον του τὸ μῖσος καὶ τὸν φθόνον ἔπεισαν τὸν ἐκλέκτορα ὅτι ὁ Τουρμάϊζερ ἐγνώριζε νὰ κατασκευάζῃ χρυσὸν, ἐκεῖνος δὲ, εἴτε διότι ἠγνόει τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ εἴτε δι' ἄλλους λόγους, ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτον. Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Τουρμάϊζερ εἶπον πρὸς τὸν ἐκλέκτορα. « Ἰδοὺ πόσον ἀναισχυντος εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος! καυχᾶται διάγνωσεις ἃς δὲν κατέχει πραγματικῶς, καὶ κάμνει παντοῖας μαγείας, ὥστε πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ διὰ θανάτου ἐπονειδίστου, ὡς ὁ ἰσοβάθμος Λιππόλδος.» Ἐγνώριζον ὅτι ὁ Τουρμάϊζερ ἦτο χρυσοχόος, ἀλλὰ τώρα τῷ ἠμφισβήτουν καὶ αὐτὴν τὴν τέχνην του, ἧς τόσα δείγματα εἶχεν οὗτος παράσχει. Διεσχυρίζοντο ὅτι τὰ πλήρη ἐνδιαφέροντος προγνωστικὰ ἅτινα εἶχε δημοσιεύσει, δὲν ἦσαν ἰδικά του ἔργα, ἀλλ' ὅτι τὰ εἶχεν ἀγοράσει παρ' ἄλλων.

« Εἰς τοιοῦτον ἔφθασαν σημεῖον τὸ μῖσος καὶ ἡ συκοφαντία ὥστε ὁ Τουρμάϊζερ, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν τύχην τοῦ Λιππόλδου, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ κρυφίως. Οἱ ἐχθροί του διέδωκαν ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν παπιστῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ψεῦδος. Ἀποσυρθεὶς εἰς Σαξωνίαν, ἐξηκουλούθησεν ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχόου, χωρὶς ὅμως ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἐπιστήμην.»

Ὁ Ἐδμόνδος συνέλαβε σφοδρὰν ἀφορμὴν πρὸς τὸν γέροντα χρυσοχόον, ὅστις ἀφοῦ τάρου πὸν ἀντήμειδε διὰ τὰς ἐνδείξεις αὐτοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ὄχι μόνον διὰ τῆς σοβαρᾶς του κριτικῆς, ἀλλὰ καὶ σανερώνων αὐτῷ διάφορα μυστήρια γνωστὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ζωγράφοις περὶ προετοιμασίας καὶ μίξεως τῶν χρωμάτων.

Ἀπεπλέσθη οὕτω μεταξὺ τοῦ Ἐδμόνδου καὶ τοῦ γηραιοῦ Λεονάρδου δεσμὸς ἐξ ἐκείνων οἵτινες συνάπτονται μεταξὺ μαθητοῦ παρέχοντος μεγάλας ἐλπίδας καὶ διδασκάλου πρᾴου καὶ ἐπιεικοῦς.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα χρόνον, κατά τινα θερινὴν ἑσπέραν, ἐν τῷ ἄκρῳ, ὁ σύμβουλος Μελέτιος Φοσβίνκελ, δὲν κατώρθου νὰ κάπνιῃ κἀνὲν ἐκ τῶν σιγάρων του· τὰ ἔρριπτε κατὰ γῆς, τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο, κράζων μετ' ἀγανακτήσεως· « Θεέ μου! ὅ,τι αὐτὸ λείπει ἐκαμα τόσους κόπους καὶ τόσα ἔξοδα ἕως ὅ,τ' ἔρθω αὐτὰ τὰ σιγάρα ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργον, διὰ νὰ μοῦ καταστροφῇ μία τῶν ὡραιοτέρων μου ἀπολαύσεων! Πῶς νὰ κάμω τώρα διὰ νὰ θαυμάσω ἀνέτως τὴν ὡραίαν φύσιν καὶ παραδοθῶ εἰς σκέψεις ἐπωφελεῖς; Αὐτὸ εἶνε φοβερόν!»

Οἱ λόγοι τοῦ οὗτοι ἀπηυθύνετο ἐν μέρει πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, ὅστις ἐκάθητο πλησίον ἐκεῖ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σιγάρον ἐκαπνίζε λαμπρῶς.

Ὁ Ἐδμόνδος, καίτοι ἀγνοῶν τὸν σύμβουλον, ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του θήκην πλήρη σιγάρων, ἣν παρουσίασε φιλικῶς πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς του γείτονος, λέγων αὐτῷ ὅτι ἐγγυᾶται περὶ τῆς ποιότητος τῶν σιγάρων, μολονότι δὲν τὰ ἔφερεν ἐξ Ἀμβούργου.

Ὁ σύμβουλος, ἐμψυχωθεὶς ἀίφνης καὶ περιχαρὴς γενόμενος, ἔλαβεν ἐν τῶν σιγάρων τούτων ἀπαγγέλλων λέξεις τινὰς εὐχαριστηρίους, καὶ μόλις ἀναψὰς αὐτὸ, εἶδεν ἐξερχόμενα ἐλαφρὰ ἐπιχρυσωμένα νέφη καπνοῦ, ἅτινα διελύοντο ἐν περιστροφικαῖς γραμμαῖς. « Ὦ, ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀνέκραξε, μὲ ἀπηλλάξατε μιᾶς φρικώδους ἀμηχανίας. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν μυριάκις, καὶ θὰ ἐφανέμην ἴσως πολὺ τολμηρὸς ἂν σᾶς παρεκάλουν νὰ μοῦ προσφέρητε καὶ δεύτερον σιγαρον ἅμα τοῦτο τελειώσῃ.»

Ὁ Ἐδμόνδος παρεχώρησεν εἰς τὴν διάθεσιν του ὁλόκληρον τὴν σιγαροθήκην του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀπασχολούμενος ὑπὸ εἰκόνος ἣν ἔτοιμάζετο νὰ ζωγραφίσῃ, ἐκάθησε δίσδον διὰ μέσου τοῦ πλήθους, ἵνα πλανηθῇ μόνος του ἐν ἀνέσει, ὅτε αἴφνης ὁ σύμβουλος εὑρέθη πάλιν ἔμπροσθέν του καὶ τῷ προέτεινε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζάν του.

Ὁ Ἐδμόνδος ἠτοιμάζετο ν' ἀρνηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἔπραξε τοῦτο διότι εἰς τὸ μέρος ἔνθα ὁ σύμβουλος τῆς ἐδείκνυε θέσιν, εἶδε νεαρὰν κόρην ἐκτάκτου χάριτος καὶ καλλονῆς.

— Εἶνε ἡ κόρη μου, Ἀλβερτίνα, εἶπεν ὁ σύμβουλος πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, ὅστις ἐθεώρει αὐτὴν ἀκίνητος, καὶ λησμονήσας νὰ ὑποκλιθῇ. Ἐπὶ τῆς Ἀλβερτίνας ἀνεγνώρισε τὴν θελκτικὴν νεανίδα ἣν κατὰ πρῶτον συνήντησε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐν τῇ Ἐκθέσει, ἱσταμένην πρὸ μιᾶς τῶν εἰκόνων του καὶ ἐξηγοῦσαν δεξιῶς πρός τινα γραῖαν καὶ δύο μικρὰς κόρας ρύσας μετ' αὐτῆς, τὴν ἔννοιαν τῆς φαντασικῆς ταύτης εἰκόνος. Ἐξήτασε τὸ σχεδιαγράφημα καὶ τὴν σύνθεσιν, ἐπῄνει τὸν κατασκευάσαντα αὐτὴν καλλιτέχνην, ὃν ἀπεκάλεσε ἔξοχον, λέγουσα συνεχῶς ὅτι, ὅτε ἦτο εὐτυχὴς γνωρίζουσα αὐτόν. Ὁ Ἐδμόνδος, ὀρθὸς ὄπισθέν της, συνέλεγεν ἅλα ταῦτα τὰ ἐγκώμια τὰ προφερόμενα ὑπὸ τῶν πλέον δροσερῶν χειλέων. Ἐπόθει μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ἐκ χαρᾶς καὶ ρόθου, νὰ παρουσιασθῇ ὡς ὁ κατασκευαστὴς τῆς σύνθέσεως. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν κατέπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀλβερτίνας ἓν τῶν χειροκτίων της· ὁ Ἐδμόνδος ἔκυψεν ὅπως τὸ ἀναγείρῃ ἡ Ἀλβερτίνα ἀφ' ἑτέρου ἔπραξε τὸ αὐτό, αἱ κεφαλαὶ των συνεκρούσθησαν, καὶ ἐκείνη ἐξέπεμψε κραυγὴν πόνου.

Ὁ Ἐδμόνδος ὀπισθοχωρήσας περίτρομος, καὶ ἐπάτησε τοὺς πόδας τοῦ κυναρίου τῆς γραίας, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ ὠρύηται, ἔπειτα τοὺς πόδας ἑνὸς γονδρόου καθηγητοῦ, ὅστις ἐκδάλλων φρικώδη γογγυσμὸν, ἐξέρραγη εἰς ὕβρεις κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Προσέδραμον πανταχόθεν καὶ ὅλων τὰ δίοπτρα ἐστράφησαν ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις ἐν μέσῳ τῶν ὑλάκων τοῦ κυνὸς, τῶν ὕβρεων τοῦ καθηγητοῦ, τῶν ἀρῶν τῆς γραίας, τῶν μυκτυρισμῶν τῶν νεανίδων, ὁλοσθαίνει πλήρης ἐντροπῆς καὶ γίνεται ἅφαντος ἐν ᾧ πολλαὶ γυναῖκες συνωθοῦνται περὶ τὴν Ἀλβερτίνα ἵνα προστρίβουσι τὸ μέτωπον εἰς ἀρωμάτων.

Ἀπὸ τῆς κακῆς ταύτας στιγμῆς ὁ Ἐδμόνδος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς, συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς τὴν νέαν, καὶ μόνη ἡ ἐνθύμησις τῆς φρικτῆς του ἀδεξιότητος τὸν ἠμπόδισε νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς νεανίδος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φαντασθῇ ἄλλως εἰμὴ ἔχουσαν τὸ μέτωπον ἐξογκωμένον καὶ πλήρη ὀργῆς· ἀλλ' εὐτυχῶς τὴν ἑσπέραν ταύτην οὐδὲν ἴχνος τοῦ συμβάντος διέκρινεν ἐν αὐτῇ. Τῷ ὄντι ἡ Ἀλβερτίνα ἠρυθρίασε καὶ ἐφάνη συνταραχθεῖσα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νέου, ὅτε δὲ ὁ σύμβουλος ἠρώτησε τὸν Ἐδμόνδον περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἡ νέα προλαβοῦσα εἶπε μετὰ μειδιάματος ὅτι ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν θαυμάσιον καλλιτέχνην οὗτινος μετὰ βαθείας συγκινήσεως εἶχεν ἴδεν τὰ σχεδιαγραφήματα καὶ τὰς εἰκόνας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

Εἷς κύριος (ἀσφυκτιῶν) — Παιδί, τί αὐγὸ εἶνε τοῦτο ποῦ μοῦ ἔφερες; Πάρε το ἀπ' ἐδῶ γρήγορα!

Ὁ ὑπηρέτης (μειδιῶν) — Πάντοτε λάθη ἐκεῖνος ὁ μάγειρος! Μοῦ ἔδωκε γιὰ σᾶς φέρω ἀπὸ τὰ αὐγὰ ποῦ τὰ φυλάμε γιὰ τὴν κρέμα.

* *

Ὁρισμὸς τῆς σιγῆς:

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξαφανίζεται μόλις προφέρῃς τὸ ὄνομά του.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΡΥΟΣ

—Πολλάς ἀξιολόγους διηγήσεις δύναταί τις νὰ εὕρῃ μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ χρονικὰ τῶν τελευταίων λῃστρικῶν συμμορῶν, μία δὲ τῶν ἱστοριῶν τούτων, ἣν ἐνταῦθα ἀφηγοῦμαι, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀποτελοῦσα τὸ παραδοξότερον καὶ πλέον πρωτοφανὲς τῶν ἀπευκταίων ὅσα ποτὲ εἰς τὴν φιλήσυχον ταύτην πόλιν συνέβησαν.

* * *

Ἡ ἐπὶ τῶν ὀρέων λῃστεία, συντόνως ὁλονὲν πολεμουμένη ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων, ἐφαίνετο, περὶ τὸ 185..., παντελῶς ἐξοντωθεῖσα. Τὸ αὐτὸ ἐκείνο ὅμως ἔτος ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Ὀρθρυος ἡ μυστηριωδεστέρα καὶ τολμηροτέρα τῶν συμμορῶν, ὅσαι ποτὲ ὑπῆρξαν, κυμαινομένη παρατόλμως τὰ περὶξ, καὶ ἐν τούτοις πάντοτε ἀόρατος μένουσα ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων, ἅτινα ματαίως ἀνεζήτουν τὰ ἴχνη της.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ταύτης περὶ οὗ οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων διϊσχυρίζοντο ὅτι καθ' ἑκάστην μετεσχηματίζετο ἐξωτερικῶς εἰς ἄνθρωπον ὅλως διάφορον τῆς προτεραίας καὶ ὅτι κατήγετο ἀπὸ τῆς καλλιτέρας οἰκογενείας ἐνὸς τῶν ἐκεῖ πλησίον χωρίων, εἶχεν εὐλόγως διασπείρει τὸν τρόμον εἰς ὅλας τὰς γειτονικὰς πόλεις. Ἐν ᾗ ἡμέρᾳ ὁ στρατὸς τὸν ἀνεζήτει ἐν τινι πόλει ἐνθα πρὸ ὀλίγων ὡρῶν εἶχε διαπράξει παράτολμον λῃστείαν, τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἤρχετο ἡ εἴδησις περὶ τολμηρᾶς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσης αἰχμαλωσίας εἰς πόλιν πολὺ τῆς πρώτης ἀπεχούσαν, πρᾶγμα ἀρκοῦν ἵνα περιάγῃ τοὺς διώκτας αὐτοῦ εἰς ἀληθῆ ἀμηχανίαν. Τὸ περίεργον δὲ ἦτο ὅτι καίτοι ἄξεστος χωρικὸς ὁ ἀρχηγὸς οὗτος, ἐξέλεγε πάντοτε τὰ θύματά του, ὡς ἐὰν εἰργάζετο πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος, μεταξὺ ὡρισμένης τάξεως πλουσίων, ἀπέχων πάντοτε τοῦ νὰ βλάπτῃ τοὺς ἀγαθοεργοὺς ἐξ αὐτῶν. Πλεῖστοι ἔλεγον πρὸς τούτοις ὅτι καὶ εὐηργέτει πολλοὺς πτωχοὺς χωρικούς, οἵτινες διὰ τοῦτο δὲν ἦτο παράδοξον ἐὰν τῷ παρεῖχον ἐνίοτε ὡς ἄσυλον τὰς καλύβας των.

Ὁ λῃστὴς λοιπὸν αὐτὸς εἶχε κατασταθῆ ὁ τρόμος τῶν περιξ. Ἀλλ' ὁ κ. Θωμᾶς Δρόσης, ὁ πλουσιώτατος τῶν κτημματιῶν τῆς παρὰ τὴν Ὀρθρυν πόλεως Β.* ἔζη ἐν τῇ ἀσφαλεῖ του οἰκίᾳ ἀπτήτης καὶ εὐτυχής. Λαβὼν μόνον μικρὰ τινα προφυλακτικὰ μέτρα, δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῆται τι, διότι ἡ οἰκία του ἔκειτο εἰς τὸ κεντρικώτερον τῆς πόλεως μέρος, καὶ οὕτω κατ' οὐδὲν παρηνοχλεῖτο ὁ τερπνὸς βίος αὐτοῦ καὶ τῆς θελκτικῆς του συζύγου Ἑλένης ἢν πρὸ ὀλίγου ἤδη χρόνου εἶχε νυμφευθῆ.

Ἡ Ἑλένη δὲν κατήγετο ἀπὸ οἰκογενείας πλουσίας ἢ σημαντικῆς, ἀπέναντίας, μάλιστα ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν συγγενῶν της ὀλίγοι χωρικοί, οἰκοῦντες ἐν τῶν παρὰ τὰς ὑπωρείας τῆς Ὀρθρυος χωρίων· ἦτο ὅμως ἐκτάκτως περικαλλής, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς πόλεως Β.* ἀποβλέποντες εἰς τὸ κάλλος της ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ἣν ἐδείκνυε πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἠτύγιζον ὅλοι τὸν κύριον Δρόσην.

Ὁ κ. Θωμᾶς, οὗτινος ἡ οἰκία ἦτο τὸ ἐντευκτήριον τῶν καλλιτέρων τῆς πόλεως οἰκογενειῶν, εἶχε κατά τινα ἑσπέραν τῶν ἀπόκρεω μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἑσπερίδα. Ἔξω ἦτο μία τῶν ζοφερωτέρων τοῦ χειμῶνος νυκτῶν, ἀλλ' ὅτε οἱ κεκλημένοι ἐρθάνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Θωμᾶ, ἱκανοποιοῦντο εὑρίσκοντες ὅλας αὐτῆς τὰς αἴθουσας ἀποστιλβούσας ἐκ θαμβωτικοῦ φωτισμοῦ ὄστις, χωρῶν καὶ πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, διέλυε μέρος τοῦ ἐκτὸς βασιλεύοντος σκότους. Αἱ αἴθουσαι τοῦ κ. Θωμᾶ ὁλονὲν ἐπληροῦντο ὑπὸ φαιδροτάτων φίλτατων οἰκογενειῶν αἵτινες, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην προσήρχοντο ἀνὰ ἑμίλους μετημφιεσμένων καὶ μή, καὶ ἡ ἑσπερὶς ἐκείνη προεμηνύετο ἐκτάκτως λαμπρά. Ἐν τῇ συναναστροφῇ, ὡς εἰς ὅλας τὰς πρὸ τριακονταετίας γινομένας, προηγήθησαν τινὰ ἐκ τῶν ἁπλοϊκῶν ἐκείνων παιγνίων τοῦ κύμβου κλπ., ἅτινα τότε ἦσαν ἀπαραίτητος προεισαγωγὴ πάσης μεταξὺ οἰκογενειῶν διασκεδάσεως· ἀφοῦ δὲ προσῆλθον ὅλοι οἱ κεκλημένοι, ἤρχισεν εὐθὺς ὁ χορὸς, ὅστις βαθμηδὸν ἐνεψυχοῦτο καὶ καθίστατο ὁλονὲν ζωηρότερος, ὑπὸ τοὺς ἤχους ὀρχήστρας ἀνεπιλήπτου, ἥτις ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἦτό τι ἔκτακτον διὰ πόλιν μικράν οἵα ἡ Β.*

Ὁ χορὸς διήρκεε ἀδιαλείπτως μέχρι μεσονυκτίου, ὁπότε ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν χάριν τοῦ περιμένοντος τοὺς κεκλημένους ἐν τῷ ἐστιατορίῳ λαμπροῦ γεύματος. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἡμισείας ὥρας τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν ἐπανήρχοντο ἀνὰ ἐν εὐθυμότερα ἢ πρὶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἣν δὲν ἤργησαν μετ' οὐ πολὺ νὰ πληρώσωσιν.

Ὁ χορὸς ἤρχισεν ἐκ νέου ὑπὸ τοὺς ἤχους θελγούσης μουσικῆς, ὅτε δὲ μετὰ μικρὸν ἐκαμεν αὐτὴ διάλειμμα ἵνα μετ' ὀλίγον ἐπαναρχίσῃ, τὸ ὡρολόγιον τῆς εἰσόδου ἠκούσθη ἠχήσαν τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, θόρυβός τις ἀλλόκοτος προελθὼν κάτωθεν ἀπὸ τῆς αὐλῆς, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῶν χορευτῶν οἵτινες ἀνὰ δύο περιεφέροντο ἐν τῇ αἰθούσῃ πρὸς ἀναψυχήν. Πρὶν ἢ προφθάσωσι νὰ διευκρινήσωσι τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον θόρυβον, νέαν συμβαν περιήγαγεν αὐτοὺς εἰς παντελῆ ἔκπληξιν, διότι ἐν μιᾷ στιγμῇ εἶδον ἀφνης τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ πληρωθεῖσαν ὑπὸ ἑννέα ἢ δέκα ἀνδρῶν γενισιφόρων, ὅλων, ἀγρίων τὴν ὄψιν, ἐξωπλισμένων καὶ φερόντων φανοὺς ἀλλαχοῦ μαύρους ὡς ἡ νύξ.

Οἱ κεκλημένοι ἐβίαζον ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσωσιν ἢ ὄχι διὰ τὸ πρὸ αὐτῶν ἀπροσδόκητον θέαμα, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἐγέλων διὰ παιδιὰν τῆς ἀπόκρεω τοσοῦτον ἐπιτυχῆ, ἐὰν ἡ ὥρα 3ἡ ἦτο ἤδη τόσον προκεχωρημένη. Ὁ δισταγμὸς τῶν ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τῶν νεοελθόντων, μὲ τὴν ὄψιν εὐγενεστέραν κἀπως τῶν λοιπῶν, προχωρήσας ἐκ μέσου τῶν ἄλλων, ἐξήγαγε τῆς ἀμφιβολίας αὐτῶν τοὺς ἐπτοημένους πανηγυριστὰς διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων του, ἃς προέφερε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ σταθερᾶς. «Ἂν κανεὶς ἐξ ὅλων σας κινηθῇ ἢ ζητήσῃ νὰ φωνάξῃ, θὰ ἦσθε ὅλοι νεκροί. Περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ ποῖος εἶμαι· πιστεύω ὅτι θὰ μὲ ἐνωσήσητε ἀρκετὰ καλά. Καὶ τώρα, θὰ λάβω βέβαια τὴν τιμὴ νὰ ἰδῶ τὸν κύριο Δρόσην, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ μόνος μᾶς ἔφερεν ἐδῶ.»

Πλὴν ὁ ὄχλος ἐκυρίευσεν εὐθὺς τοὺς κεκλημένους οἵτινες ὅλοι ὁμοῦ συνεσπειρώθησαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης, διότι δὲν ἤργησαν νὰ μαντεύσωσιν ὅτι εἶχον πρὸ αὐτῶν τὴν μυστηριώδη τῆς Ὀρθρυος συμμορίαν. Πολλοὶ ἐκ τῶν κεκλημένων ἦσαν ἄνδρες γενναῖοι καὶ ἀπτόητοι, ἀλλ' οὐδὲν ἠδύναντο ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει, γνωρίζοντες ὅτι ματαίᾳ θ' ἀπέδαινε πᾶσα ἀπόπειρα των, καὶ μάλιστα ἀόπλων ὡς ἤδη ἦσαν, ἐναντίον συμμορίας ἀγρίων λῃστῶν ὡπλισμένων μέχρις ὀδόντων ἡ παράτολμος καὶ ἀπροσδόκητος ἐμφάνησις περιήγαγε τοὺς πάντας εἰς ἄκρον ἀπορίαν, πλὴν δὲ τούτου ἦσαν βέβαιοι ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον αὐτῶν πρὸς ἀντιστασιν κίνημα βέβαιον ἀπετέλεσμα θὰ εἶχε τὸν θανατόν. Πολλαὶ κυρίαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐλιποθύμησαν, μόνη δὲ ἡ οἰκοδέσποινα κατώρθωσε ν' ἀνθέξῃ γενναίως, ἐνῷ ὁ σύζυγος αὐτῆς κ. Θωμᾶς, μένων συνεσπειρωμένος μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκεπτῶν, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν ἐπιμόνων προσκλήσεων τοῦ λῃστοῦ νὰ ἐξέλθῃ βήματά τινα πρὸ τῶν ἄλλων.

— Βλέπεις, κύριε Δρόση, ἐξηκολούθησεν ὁ λῃστὴς, ὅτι ὁ κλέπτης τῆς Ὀρθρυος ἐὰν τὸν ἐπρόβλεπε θὰ ἤκουσες βέβαια νὰ γίνεται πολὺς λόγος, δὲν σ' ἐλησμόνησε καθόλου. Ἔμαθε ὅτι ἔχεις ἑκατὸ χιλιάδων περιουσία, καὶ ἦλθε νὰ τοῦ μετρήσῃς τῆς ἑξήντα. Σοῦ κάμνει, ὡς βλέπεις, χάρι διὰ τὴς ἄλλαι ποὺ μένουν.

Ὁ τρόμος τοῦ κ. Θωμᾶ ὑπερβρήσεν εἰς τὴν κατακυριεύδασαν αὐτὸν φοβερὰν ἀγανάκτησιν διὰ τὸ θράσος τῶν ἀθλίων ἐκείνων λῃστῶν. Νὰ εἰσέλθωσι μὲ τόσην τόλμην εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα τὸν ἀπαγχωνιάσωσιν! Ἐσκέφθη νὰ ὠρμήσῃ πρὸς τὸ παράθυρον ἐπικαλούμενος εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην καὶ μυρίας ἄλλας σκέψεις αἵτινες ἐν μιᾷ στιγμῇ διῆλθον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, τὰς χέως ἀπέρριψεν ὡς ματαίας καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην, βλέπων ὅτι πᾶν κίνημα του ἀφεύκτον ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε τὴν θανάτωσιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς συζύγου του καὶ ὅλων ἴσως τῶν παρευρισκομένων.

Ἀπήντησε πρὸς τὸν λῃστὴν ὅτι ἐπειδὴ ἡ περιουσία του συνέκειτο κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς κτήματα, δὲν εἶχεν οὐδὲ κατὰ τὸ ἥμισυ, ποσὸν ὁποῖον τὸ αἰτούμενον, ὑπέσχετο δὲ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ αὐτὸ τὴν ἐπαύριον, καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνος ἤθελε προσδιορίσει, συνάπτων δανειον ἀπέναντι τῶν κτημάτων του.

— Κύριε Θωμᾶ, ἀπήντησεν ὁ λῃστὴς μὲ τὸ αὐτὸ παντοτε ὕφος, δὲ μὴ χάνωμε καιρό. Πείθομαι εἰς τοὺς λόγους σου, ἀλλ' ὅσο νὰ ἐξοχλῃθῇ ἡ ὑποθεσίς μας, ἔχω ἀνάγκη ἑνὸς ἐνεχύρου. Ἡ κυρία σου λοιπὸν θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνη νὰ ἔλθῃ τώρα μαζὶ μας, καὶ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς γι' αὐτήν. Ὅσο ἀπὸ καλεσπέρας, θὰ ἦνε σὰν στὸ σπίτι της καὶ καλλίτερα. Φθάνει μόνο νὰ πληρώσῃς καλὰ τὸ χρέος σου καὶ νὰ μὴ τῆς κάμῃς νὰ μᾶς βλαψῇς, γιατὶ τότε ἀντὶ γιὰ τὴ γυναῖκά σου, μόνο τὸ κεφάλι σου θὰ λάβῃς πίσω.

Μεθ' ὅλας τὰς ματαίας διαμαρτυρήσεις τοῦ Θωμᾶ καὶ τῆς συζύγου του, ἡ Ἑλένη ἀπῆχθη σχεδὸν λιποθυμος ὑπὸ τῶν λῃστῶν, οἵτινες φεύγοντες παράγγειλαν ρητῶς πρὸς τὸν Θωμᾶν καὶ τοὺς λοιποὺς παρευρισκομένους νὰ μὴ κοινοποιήσωσι τίποτε ἐκ τῶν διατρεξάντων ἐὰν δὲν παρέλθῃ μία ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὥρα, διότι ἄλλως ἡ αἰχμαλωτὸς θ' ἀπεκεφαλίζετο εὐθὺς καθ' ὁδόν. Συνάμα δὲ παρήγγειλαν εἰς τὸν ἀπεγνωσμένον οἰκοδεσπότην νὰ ἐγγίσῃ τὸ χρηματικὸν ποσὸν ἕτοιμον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν διότι μετὰ τρεῖς ἀκριβῶς ἡμέρας θ' ἀποσταλῇ τὸ δῖα τὴν παραλαβὴν αὐτῶν πρόσωπον, ὅπερ ἐπειτα θὰ τῷ παραδώσῃ ἀσφαλῶς τὴν σύζυγόν του. Ἡ συνοδεία μετὰ μικρὸν ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς, καὶ ἐπὶ μίαν ὅλην ὥραν στιγὴ βαθεῖα ἀπεκατέστη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Θωμᾶ. Μόλις ὅμως τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμανε τὴν δευτέραν πρωϊνὴν ὥραν, καὶ ταχυδρόμος τὴν σιγὴν ἐν τῷ οἴκῳ διεδέχθη γενικὴ ἀναστάτωσις καὶ οἱ περὶ τοῦ πρακτέου συζητήσεις. Τὴν πρωΐαν ὁλόκληρος ἡ πόλις ἐγνώριζε τὴν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Θωμᾶ τελεσθεῖσαν ἀπαγωγήν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ κ. Θωμᾶς περιέμενεν ἔχων ἕτοιμον τὸ δικ τους λῃστῶν ποσὸν· ἀλλ' ἡ ἡμέρα αὕτη παρῆλθε καὶ τὸ πρόσωπον περὶ οὗ ἐγένετο λόγος δὲν ἐσταλη. Μετ' ἄκρας ἀγωνίας ὁ ἀτυχὴς σύζυγος ἐδέχθη τὴν ἑπομένην ἡμέραν παρελθοῦσαν ἐν ματαίᾳ προσδοκίᾳ. ἡ ἀνησυχία του δὲ αὐτὴ ἐκορυφώθη, ὅτε καὶ πέμπτη ἡμέρα παρῆλθε χωρὶς ὁ ἀπεσταλμένος τῶν λῃστῶν νὰ φανῇ. Ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, ἧς ἀπέρεγε μέχρι τοῦδε νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν, ὑπῆρξεν ἤδη τὸ μόνον ἀπομένον καταφύγιον. Διάφορα στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἐσπευσαν εὐθὺς ἀνὰ τὴν Ὀρθρυν καὶ τὰ περὶξ χωρία, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἑβδομάδων ἐπιστρέφον ἄπρακτα, οὐδὲ ἴχνος τῆς ζητουμένης συμμορίας δυνηθέντα νὰ εὕρωσιν.

Ἔτος εἶχε παρέλθει χωρὶς οὐδὲν ἐν τῷ μεταξὺ ν' ἀκουσθῇ περὶ τῆς συζύγου τοῦ Θωμᾶ καὶ τῆς μυστηριώδους συμμορίας, ἐνῷ οἱ κάτοικοι τῆς Β*, δι' οὓς μία τοιαύτη τολμηρὰ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐξαφάνισις ἤτό τι ὅλως πρωτοφανὲς ἀρίθησαν εἰς διαφόρους ἐπὶ τῶν γενομένων σκέψεις. Οἱ πλεῖστοι συνεπέραιναν ὅτι ἡ συμμορία ἐγένετο ἄφαντος ἐν φάσει μὴ ἀφεύκτως συλληφθῇ κατόπιν ταιαύτης παρατόλμου ἀπαγωγῆς· ὑπῆρχον ὅμως καὶ τινες ὑποστηρίζοντες ὅτι αἴτιος τῆς γενομένης ἀπαγωγῆς ἦτο ἐγὼ ὁ πλούσιος τοῦ κ. Θωμᾶ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀπαχθεῖσα, ἧς ἡ καλλονὴ ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἐπιτύρει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα οὗτοι συνώδευον τοὺς συμπερασμούς των μὲ μυρίας ἄλλας ἀορίστους ὑποθέσεις, λέγοντες ὅτι ὁ λῃστὴς τῆς Ὀρθρυος ἠρπάσθη ἀπὸ πολλοῦ τῆς Ἑλένης, καὶ ὅτι, ἐν ᾗ ἐποχῇ αὐτὴ ἦτο ἔτι κόρη, ἐνθυμοῦνται ἐπισκεφθέντα δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὴν πόλιν Β* ἀλλόκοτόν τινα ξένον, περὶ οὗ τώρα φαινόμεθα ἀνεκδιάστως ὅτι ἦτον αὐτὸς ὁ λῃστὴς ἐν μέσῳ μεταμφιεσμένος ἵνα βλέπῃ τὴν ἀγαπωμένην του. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐξέφερον ἀορίστους ὑπονοίας περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐξαφανισθέντος λῃστοῦ πρός τι πρόσωπον μυστηριώδους παρελθόντος ἐ κατεστημένον ἀπὸ ἐτῶν μετὰ τῆς συζύγου του ἐν τινι μικρῷ τουρκικῷ χωρίῳ, ἀγορασθέντι ὁλοκλήρῳ δι' ἰδίων του χρημάτων.

Μόνος ὁ Θωμᾶς ἤγνοει τι ἐξ ὅλων τούτων νὰ ὑποθέσῃ. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς παρήρχετο χωρὶς οὐδὲν νὰ μανθάνῃ οὗτος περὶ τῆς ἀπολεσθείσης συζύγου του, καθίστατο σημέρα μελαγχολικώτερος, καὶ τὴν σήμερον, πάντοτε παραδεδομένος εἰς τὴν θλίψιν του, ἀπεφεύγει πᾶσαν συναναστροφὴν, διαγων βίον ἐντελῶς μονήρη.

Τὸ δυστύχημα ὅμως τοῦτο τοῦ κ. Θωμᾶ καὶ ἡ διὰ παντὸς ἐξαφάνισις τῆς ἀτυχοῦς αὐτοῦ συζύγου εἶχε καὶ τὸ ἀγαθὸν της ἀποτέλεσμα, διότι τριακοντα ἕκτοτε ἔτη ἔχουσι παρέλθει χωρὶς πλέον ν' ἀκουσθῇ τι περὶ τοῦ ἀλλοκότου λῃστοῦ, οὗτινος ἡ ἐξαφάνισις ἐπανέδωκε τὴν ἡσυχίαν εἰς τὰ περὶ τὴν Ὀρθρυν μέρη.»

* * *

Αὐτὰ καὶ διηγεῖτο ἑσπέραν τινὰ τοῦ θέρους, καθ' ὃ ἔλεγον μεταξὺ εἰς τὴν πόλιν Β*, ὁ ἐκεῖ γηραιὸς ἐν παντὶ φίλος μου Χ... Ἐξ ἅπαντος ἐν γένει τοῦ κατοίκου τῆς πόλεως ταύτης εἶνε γνωστὸν τὸ κωμικὸν ἐπίθετον τοῦ κυρίου Δρόσου, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν καλλίστα γνωσκόντων τοῦτο εἶνε ὁ γηραιὸς Χ..., ὅστις συνέβη νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν ἑσπερίδα τοῦ κ. Θωμᾶ μετὰ τῶν λοιπῶν κεκλημένων κατὰ τὴν κακὴν ἐκείνην νύκτα τῶν ἀπόκρεω.

Κ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΑΙΦΝΗΔΙΩΣ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΑΣ

Πρὸ τῶν αἰφνηδίων νοσημάτων καὶ δυστυχῶν συμβάντων τοῖς ἀνθρώποις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, εἰς δημοσίας συναθροίσεις κτλ. πάντες προθυμοποιοῦνται νὰ παρέχωσι συνδρομὴν τοῖς πάσχουσιν· ἀλλ' ἁπλῆ καὶ ἀγροικοτάτη βοήθεια δὲν ὠφελεῖ συνήθως εἰς τίποτε, ἡ ἄγνοια μάλιστα τῆς παροχῆς τῆς συνδρομῆς ταύτης δύναται νὰ εἶναι μᾶλλον ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν ἀσθενῆ ἢ ἡ παντελὴς αὐτοῦ ἐγκατάλειψις εἰς τὴν φύσιν, αἱ στοιχειώδεις δὲ γνώσεις τῆς παροχῆς συνδρομῆς εἰς τοὺς αἰφνηδίως προσβαλλομένους ἐκ νόσων καθίστανται ἀπαραίτητοι εἰς παντὸς ἀνθρώπου· τελευταίως δὲ ὁ καθηγητὴς τῆς ἐν Πετρουπόλει Ἰατρικῆς Σχολῆς ἐν τινι διαλέξει του εἰς Συλλόγου τινὰ ἐπραγματεύθη τὸ θέμα τοῦτο καὶ ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἀποσπῶμεν μέρη τινὰ χρησιμώτατα εἰς πάντας. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ νοσήματα· Ὅταν λέγω, παθαίνει τις ἐκ λειποθυμίας πολλοὶ τὸν περικυκλώσωσι καὶ σπεύδουσιν ἵνα παράσχωσιν αὐτῷ συνδρομὴν, προσπαθοῦντες νὰ ἐπαναφέρωσι τρόπον εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Ἡ συνδρομὴ ὅμως αὕτη εἶνε ὅλως ἀχρήστος. Αἱ λιποθυμίαι ὡς γνωστὸν προέρχονται συνήθως ἐξ ἀναιμίας τοῦ ἐγκεφάλου. Τὸ αἷμα ἐκ τῆς κεφαλῆς κατέρχεται εἰς τὴν καρδίαν, διὸ ὁ οὐδέποτε πρέπει νὰ ὑψοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, τοὐναντίον δὲ πρέπει νὰ τοποθετῶσιν αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν χαμηλότερα· τὸ καλλίτερον πάντων εἶνε νὰ τοποθετῶσι τὸν ἀνασθηνοῦντα ἐπὶ τραπέζης ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ νὰ θέτωσιν αὐτὸν οὕτως ὥστε οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες νὰ ὦσιν ὑψηλότερα ὀλίγον τῆς κεφαλῆς ἵνα πλειότερον αἷμα ἐπανέλθῃ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Μόνον ἐν τοιαύτῃ θέσει δύναται τὸ συσσωρευθὲν αἷμα ἐκ τῆς καρδίας νὰ διοχετευθῇ φυσιολογικῶς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, ὁ δὲ ἀσθενὴς μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπανέρχεται εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Εἰς πλείστα νοσήματα αὐτὴ ἡ φύσις δίδει τὴν πρώτην βοήθειαν· οὕτω πολλάκις ὁ λιποψυχῶν ἐπανέρχεται ὁ ἴδιος εἰς τὰς αἰσθήσεις του, ἵνα δὲ ὁ ἀσθενὴς συνέλθῃ τότε, ἐπαναγκες εἶνε νὰ τῷ δοθῇ ψυχρὸν ὕδωρ ἢ καλὸς οἶνος ἢ κονιάκ ἢ καὶ μικρὸν ποτήριον ζύθου.

* * *

Ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου τρόπον δέον νὰ συντρέχωσι καὶ τοὺς ἐξ ἐπιλησίας πάσχοντας. Συνήθως εἰς τοὺς προσβαλλομένους ἐξ ἐπιλησίας οἱ περικυκλοῦντες κτυπῶσιν αὐτοὺς εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· ἄλλοτε προσπαθοῦσι νὰ κρατῶσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ τοῦτο ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γίνηται διότι ἡ βιαιότης τῶν κτυπημάτων δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν ὑποτροπιασμὸν τῆς νόσου. Ἀπαραιτήτως δέον ν' ἀπομακρύνωσιν ἐκ τοιούτων δυστυχῶν συμβάντων τὰ μικρὰ παιδία ἅτινα διατρέχουσιν ἐκ τοῦ ἀναπτυσσομένου ἐν αὐτοῖς φόβου τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ παρομοίας νόσου. Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας πρὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ δέον νὰ τοποθετῶσιν εἰς κατάλληλον μέρος τὸν ἀσθενῆ ἵνα μὴ ἐκ πτώσεως πληγωθῇ, εἶτα δὲ ν' ἀφήσωσι τὴν ἀσθένειαν νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν περίοδόν της, καὶ νὰ ἐπιστήσωσι μόνον προσοχὴν ἵνα μὴ ἐκ τῶν κτυπημάτων καὶ τῶν σφύξεων προξενήσῃ πληγήν τινα ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ σῶμά του· οὕτω ἂν π. χ. ἡ προσβολὴ ἐπέλθῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ, δέον νὰ θέσωσιν ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πάσχοντος προσκεφάλαιον ἢ ἂν ὁ ἐπιληπτικὸς δὲν ἐκλείσῃ τὸ στόμα του νὰ θέσωσι μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τεμάχιον ξύλου ἵνα μὴ κόψῃ τὰ χείλη του, ἢ τὴν γλῶσσαν μὲ τοὺς ὀδόντας. Εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς κόρας ἐπέρχονται πολλάκις ὑστερικαὶ προσβολαὶ ὁμοιάζουσαι πολὺ πρὸς τὸν παροξυσμὸν τῆς ἐπιληψίας, ἀλλὰ αἱ προσβολαὶ αὗται δὲν φέρουσι σοβαρὰ ἀποτελέσματα καὶ ἡ πρόχειρος συνδρομὴ δέον νὰ ἦ ὁμοία πρὸς τὴν τῶν ἐπιληπτικῶν.

* * *

Τὰ νοσήματα ταῦτα εἰσὶ μὴ ἐπικίνδυνα ἀλλὰ καὶ μὴ προλαμβανόμενα διὰ συνδρομῆς καταδήλως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ νόσημα ὅπερ εἶνε σοβαρὸν εἶνε ἡ ἀποπληξία. Ἐνταῦθα οὐχὶ μόνον εἶνε χρήσιμον ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον νὰ ἀναχαιτίσωσιν τὸν προσβαλλόμενον. Ἡ προσβολὴ τῆς ἀποπληξίας εἶνε ἡ ἔγχυσις αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Οἱ ἀσθενεῖς χλωροῦνται καὶ ἐρυθροῦνται εἰς τὸ πρόσωπον, αἱ διαγόνες τρέμουσιν, αἱ φλέβες ἐξογκοῦνται καὶ τὸ αἷμα ἐκχύνεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐν αὐτῇ τῇ οὐσίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐὰν ἀφήσωσι τὸν ἀσθενῆ ἐξηπλωμένον δύναται οὕτως νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον ἡ ἔκχυσις τοῦ αἵματος ἕνεκεν τῆς συμφορήσεως. Διὸ ἐκ δευτέρου λέγομεν ὅτι εἶνε ἀπαραίτητος ἀνάγκη νὰ ἐγείρωμεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, νὰ κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ τὴν βρέχωμεν μὲ ψυχρὰν ὕδωρ, νὰ γυμνώσωμεν αὐτὸν καὶ ἂν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ψύχωνται, νὰ τοὺς προστρίβωμεν διὰ τῶν ψηκτρῶν, καὶ ἂν ἐρεθιστικῶν σαρμάκων καὶ νὰ ἐπιθέτωμεν ἐπ' αὐτῶν κάτι τι θερμόν.

* * *

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς ἕτερον δυστύχημα συχνότατα συμβαῖνον παρ' ἡμῖν κυρίως, τοὺς περικυκλουμένους ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Συνήθως συμβαίνει παιδία παίζοντα ἢ κολυμβῶντα ἐπὶ τῶν ἀκτῶν νὰ παρασύρωνται. Δὲν σημαίνει τίποτε ἂν ἡ θάλασσα εἶναι ἀβαθὴς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἔπεσαν. Πολλάκις συνέβη νὰ πνιγῶσι παιδία ἐντὸς ρυακίων. Κοινῶς εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι ὁ θάνατος προέρχεται ἐκ τῆς πόσεως ἀφθόνου ὕδατος, ἐνῷ πλειστάκις ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ ψύξεως ταχείας.

Καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἀποθνήσκουσιν οἱ παθόντες ἐξ ἐλλείψεως ἀέρος, διὸ πρὸ παντὸς δέον νὰ ἀπαλλάξωμεν τὸ σῶμα καὶ τὴν ῥῖνα τῆς ὕλης ἥτις συνήθως ἐπισωρεύεται ὀσκκὶς ἢ πτῶσις εἶναι ἐντὸς ἀβαθοῦς ποταμίου ἢ ἀκτῶν, νὰ ἀπογυμνώσωσι τὸν πάσχοντα καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προσφεύγωμεν εἰς τὴν τεχνητὴν ἀναπνοήν. Ἡ τελευταία αὕτη γίνεται διὰ πολλὰ ἁπλοῦ τρόπου. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ παράσχῃ συνδρομὴν δέον ὀπίσω θέσῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πάσχοντος κατωθεν τῶν μαστῶν, πότε πιέζων καὶ πότε ἐγείρων τὴν χεῖρα κανονικῶς καὶ ἀνὰ δύο δευτερόλεπτα προκαλῶν οὕτω τὴν κανονικὴν κίνησιν τοῦ θώρακος καὶ οὕτω σχηματίζων τὴν κανονικὴν ἀναπνοήν. Ἐκ τῆς τεχνητῆς ταύτης ἀναπνοῆς, ὁ πάσχων ἀρχίζει ἀναπνέων καὶ ἐπανευρίσκει τὴν ζωήν. Ἐὰν ὁ πνιγεὶς πάσχει πολὺ, δέον νὰ περιτυλίξωσι τὰς σιαγόνας, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας διὰ θερμῶν προσωπομάκτρων· ἐπίσης συντελεστικὸν εἶναι ἡ ἐφάρμοσις ὀξέος τινὸς φαρμάκου. Ἕτερος τρόπος τῆς τεχνικῆς ἀναπνοῆς εἶναι ἡ πίεσις ἡ ἐπιφερομένη ῥυθμικῶς ἐπὶ τῶν πληρωμάτων τοῦ θώρακος. Γίνεται δὲ αὕτη κατὰ δύο τρόπους, ἢ ἀπ' εὐθείας διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν ἢ ἂν λάβῃ τις τοὺς βραχίονας, τοῦ πάσχοντος ἐπιφέρων τὴν αὐτὴν ῥυθμικὴν πίεσιν ἐπὶ τῶν πληρωμάτων τοῦ θώρακος· Τρίτος τρόπος εἶναι ὁ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἀλλὰ οἱ καλλίτεροι τρόποι εἶναι οἱ ἀνωτέρω.

(Β.)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

(Συνέχεια)

Ἐξαίρον ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν καλήν μου ταύτην προμήθειαν, διότι ὁ ἐν Κραδώκῃ φίλος μου πολὺ μοὶ εἶχεν ἐπαινέσει τοὺς βοῦς, ἡ χαρὰ ὅμως αὕτη μετεβλήθη, ὅταν εἶδον τὰ ζῷα, εἰς λύπην. Ἀπὸ μηνῶν, δὲν εἶχε βρέξει εἰς τὰ περίχωρα τῆς Κραδώκης ὥστε πᾶν χόρτον εἶχεν ἀποξηρανθῇ τὰ δὲ ἀτυχῆ ζῶα εἶχον γίνει κατεσκληκότα ἐκ τῆς πείνης· δύο μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶχον ἀποθάνει, πρὶν φθάσωμεν ἐκεῖσε. Ἠγόρασα λοιπὸν τριάκοντα ἀκμὴ βοῦς καὶ δύο ἵππους, διένειμα δὲ ὡς ἑξῆς τοὺς βοῦς καθ' ἁμάξας· Εἰς τὴν βαρυτάτην ἅμαξαν, μελανὴν τὸ χρῶμα, τὴν ἁμαξαντοῦ Ζαμπέζη, ἐζεύχθησαν 16 βόες, οἱ ἰσχυρότατοι. Εἰς τὴν δευτέραν ἅμαξαν, τὴν φέρουσαν τὰ προσωπικῆς χρείας μας σκεύη, ἐζεύχθησαν ἄλλοι 16 βόες. Τὴν δὲ τρίτην ἅμαξαν τὴν περιέχουσαν τὰς συλλογὰς καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα, ἔσυραν ἄλλοι 16 βόες. Ἑκάστη τῶν ἁμαξῶν τούτων εἶχε τὸ ὄπισθεν ἥμισυ μέρος ἐστεγασμένον, ἐχρησίμευε δὲ ὡς κατοικία καὶ ἐργαστήριον τῶν ταξειδευόντων. Ἄλλην δὲ σιδηρᾶν, κοίλην ἅμαξαν ἔσυρον ἐκτὸς βόες. Εἶχον παραλάβει αὐτὴν ἐκ Βιέννης πρὸς διάβασιν τῶν ποταμῶν, καὶ ἦτο διηρημένη εἰς τρία κοῖλα μέρη περιέχοντα φυσίγγια καὶ ἄλλα τινὰ σκεύη.

Ἐν Καπστάδῃ εἶχον μισθώσει ἀντὶ 24 φλωρινίων μετὰ τροφῆς καὶ ἐνδυματίας κατὰ μῆνα δύο κρεώλας τὸν Χένδρικα καὶ τὸν Ἀδάμ, διὰ νὰ ὁδηγῶσι τὰς ἁμάξας, ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ δι' ἁμαξῶν πορεία. Ἐν Κόλεσβεργ ἐμίσθωσα καὶ δύο ἄλλους κρεώλας, τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν Πλάτην. Ὁ μὲν Χένδρις ὡδήγει τὴν ἅμαξαν τοῦ Ζαμπέζη, ὁ δὲ Φραγκίσκος τὴν ἰδικήν μας, ὁ Ἀδὰμ τὴν τῶν συλλογῶν, ἐγὼ δὲ τὴν σιδηρᾶν. Ὁ Πλάτης ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀχρηστότατος τῶν ὑπηρετῶν, διότι ἔπινεν ὑπερβολικὰ οἰνόπνευμα, δὲν τὸν εἶχον προσλάβει δὲ, εἰμὴ κατὰ παράκλησιν τῶν ἄλλων συντρόφων του καὶ διὰ νὰ τὸν λυτρώσω ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Καὶ ὅμως ὁ Πλάτης ἔπαυσε πίνων καὶ ἐδείχθη χρησιμώτατος πάντων· διότι οἱ ἄλλοι μ' ἐγκατέλιπον εἰς τὰ σύνορα τῆς Τρανσβάλης, ὅταν ἔμαθον ἀπὸ τοὺς μαύρους εἰς ποίους κινδύνους ἐξεστίθεντο οἱ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς εἰσδύοντες.

Πρὸς ἀγορὰν τῶν τριάκοντα ζώων καὶ εὕρεσιν δύο καλῶν ὑπηρετῶν ἔμεινα ἐν Κόλεσβεργ ἑβδομάδας. Ἐπωφελήθην λοιπὸν τὸν χρόνον τοῦτον πρὸς μελέτας καὶ ἐρεύνας, τὰς δὲ συλλογὰς, τὰς ὁποίας οὕτως ἔκαμα, ἔστειλα εὐθὺς ἐντὸς τεσσάρων κιβωτίων εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχον στείλει 18 ἄλλα πλήρη συλλογῶν ἐκ Καπστάδης καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς. Μία τῶν μελετῶν μου ἔσχε θέμα τὸ Κόλεσβεργ, παρακαλῶ λοιπὸν τὸν ἀξιότιμον ἀναγνώστην ν' ἀναδῇ μετ' ἐμοῦ τὰ ὕψη ταῦτα καὶ ἐκ περιωπῆς νὰ ἴδῃ τὸ μέρος τοῦτο τῆς βορείου Καπλάνδης. Ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀποθεσία ἀποτελεῖται ἐξ ἐρυθροειδῶν πεδιάδων, διακοπτομένων ὑπὸ πολλῶν χειμάρρων καὶ ὑπὸ ἀποτόμων ἐκ σχιστολίθου συγκειμένων λόφων μὲ χαμηλὴν καὶ πτωχὴν φυτείαν, ὥστε τὸ σύνολον φαίνεται ὡς φαλακρὰ γῆ. Ἐδῶ καὶ κεῖ φαίνονται διεσπαρμέναι ἁπλαῖ, λευκοπιβεβαπτισμέναι οἰκίαι γεωργῶν μὲ κηπάρια καὶ ὀλίγην καλλιεργημένην γῆν· πέριξ, ὀλίγαι δὲ καλύβαι μαύρων πλησίον. Ἡ ξηρασία καὶ ἡ ἐλλειψις ῥέοντος ὕδατος εἶνε ἡ κατάρα τοῦ τόπου τούτου.

Παρὰ τὴν ὁμώνυμον πολίχνην ὑψοῦται τὸ σημαντικώτατον τοῦ μέρους ἐκείνου βουνὸν, τὸ Κόλεσβεργ, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως ἀνέβημεν. Τὴν καταμέτρησιν τοῦ ὕψους ἤρχισα ψυχράν τινα ἡμέραν ἐν ταῖς ὑπωρείαις. Ἀφῆκά τινας τῶν ἀνθρώπων μου νὰ παρατηρῶσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνα καὶ ἀνέβην μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὸ ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάμαμεν τρεῖς καταμετρήσεις, τὰς δύο ἐπὶ τῶν ὀροπεδίων καὶ τὴν τρίτην ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Δυστυχῶς πᾶσαι αἱ καταμετρήσεις αὗται ἦσαν καταγεγραμμέναι ἐν τῷ γεωλογικῷ ἡμερολογίῳ, τὸ ὁποῖον ἀπώλετο παρὰ τὸ Γαλουλόγγα. Οἱ δὲ λίθοι τοῦ ὄρους περιέχουσι καὶ ἀποτυπώματα ἰχθύων καὶ ἑρπετῶν. Ἡ θέα τῶν χαμηλοτέρων ὑψωμάτων τοῦ ὄρους ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶνε λίαν διδακτικὴ διὰ τοὺς παλαιοντολόγους· διότι ὁλόκληρον ἐκεῖνο τὸ ἔδαφος προφανῶς ἐσχηματίσθη ἐξ ἐσωτερικῶν ἐκρήξεων τῆς γῆς τῆς αὐτῆς περίπου δυνάμεως· πάντα τὰ ὑψώματα ἐκεῖνα δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ ὕψος 100 μέτρων, ἀποτελοῦσι δὲ κανονικὰς σειρὰς καὶ ἐξητάσθησαν ἤδη ἐπιστημονικῶς ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου καθηγητοῦ σὶρ Ὄβεν.

Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Κόλεσβεργ βλέπομεν πρὸς μεσημβρίαν τὸν χαμηλὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὑψηλότερα δὲ πρὸς τὸ ὄρος, ἐντὸς ἀποτόμου βραχώδους κοιλάδος, τὴν πόλιχνην Κόλεσβεργ, πρὸς δὲ τὰ μεσημβρινοανατολικὰ αὐτῆς ἐπὶ ὑψώματός τινος τὰ σκηνώματά μας. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας τῷ 1884 ἡ Κόλεσβέργη ἦτο ὁ βορειότατος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς Καπλάνδης, τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ μεσογείου σιδηροδρόμου, καὶ ἐπειδὴ ἑνοῦται διὰ διακλαδώσεώς τινος μὲ τὸν δυτικὸν σιδηρόδρομον, εἶνε ἡ ἀποβάθρα τῆς μεγάλης συγκοινωνίας ἀπὸ Καπστάδης καὶ Ἰόρτ-Ἐλισάβετ πρὸς τὰ μεταλλεῖα ἀδαμάντων.

Τότε ἤμαζεν ἡ Κολεσβέργη· τώρα, μετὰ τέσσαρα ἔτη, μόλις ἡ πολίχνη ἐκείνη εἶνε ἡ σκιὰ τοῦ ὅ,τι ἦτο πρότερον συμμερίζεται τῆς τύχης ὅλων τῶν πόλεων ἐκείνων τῆς Καπλάνδης, αἵτινες ἔσχον ἐπί τινα καιρὸν τὴν τύχην νὰ ἦνε τελευταῖος σταθμὸς τῶν ἀρτὶ κατασκευαζομένων σιδηροδρόμων ἐν ταῖς μεγάλαις ἀρτηρίαις συγκοινωνίας τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς· διότι τὸ τοιοῦτον καθιστᾷ τὰς τοιαύτας πόλεις σπουδαιότατα κέντρα καὶ ἔπειτα, ὅταν ἡ γραμμὴ ἐκταθῇ περαιτέρω, φαίνεται πάλιν ἡ παροδικὴ αὐτῶν σπουδαιότης, τότε δὲ περιπίπτουσιν αἱ τοιαῦται πόλεις εἰς χειροτέραν κατάστασιν τῆς πρὸ τῆς βραχείας ἀκμῆς των.

Ἡ ἐπαρχία Κόλεσβεργ ἐξάγει μαλλίον, δέρματα, βοῦς, πρόβατα, ἵππους καὶ μικρὰ ποσὰ χόρτου, πάντα δὲ τἆλλα, ὡς καὶ μέγα μέρος τῶν τροφίμων, τὰ εἰσάγει. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου ἐκέρδιζον οἱ Ὁλλανδοὶ χωρικοὶ ἀρκετὰ χρήματα μετακομίζοντες τὰ ἐκεῖ φθάνοντα ἐμπορεύματα εἰς Κίμβερλεῦ, εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Ὁράνζης καὶ τὴν Τρανσβάλην. Ἀρ' ὅτου ὅμως ὁ δυτικὸς σιδηροδρόμος ἀπὸ Δεάαρ μέχρι Κίμβερλεῦ ἐξετάθη μέχρι τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως, καὶ ὁ μεσόγειος σιδηρόδρομος δὲν ἐκφορτώνει ἐν Κολεσβέργῃ τὰ διὰ Κίμβερλεῦ ἐμπορεύματα, ἀλλὰ διαβιβάζει αὐτὰ διὰ τῆς ἑνωτικῆς γραμμῆς μέχρι τοῦ προορισμοῦ των.

Ἐν Κολεσβέργῃ ἑδρεύει δημαρχικὴ ἀρχή, ὑπάρχουσι δὲ πολλοὶ ναοί, τῶν ὁποίων ὁ ὁλλανδικὸς εἶνε εὐρυχωρότερος. Ἐκδίδεται ἐκεῖ καὶ ἐπαρχιακὴ ἀγγλοολλανδικὴ ἐφημερίς, ὁ «Μηνύτωρ τοῦ Κόλεσβεργ» τῆς ὁποίας ὁ ἐκδότης καὶ ἰδιοκτήτης κύριος Weakley εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ φίλων μου. Περισσότερον ὅμως πάντων συνέδραμον τὴν ἐκδρομήν μου ἐν Κολεσβέργῃ ὁ συνάδελφός μου κύριος Κνόβελ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅστις εὐθηνότατα μᾶς ἐπρομήθευσε τὰ διὰ τὸ ταξείδιον ἀναγκαῖα τρόφιμα, ἐνῷ ὁ υἱός του καὶ ἰατρὸς σπουδαίως μὲ συνέδραμεν εἰς τὰς συλλογάς μου.

Πρὸς τὴν αὐτὴν μεσημβρινοανατολικὴν πλευρὰν ἐφαίνοντο ὡς εἴπομεν, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Κόλεσβεργ τὰ σκηνώματά μας, τὰ ὁποῖα ὡμοίαζον πρὸς ἀνοικτὸν στρατόπεδον, διότι πλεῖστοι κάτοικοι τῆς κώμης ἐκ περιεργείας ἐπεσκέπτοντό αὐτὰ καὶ ἐξήταζον τὰ πάντα, ζωηρὰ δ' ἦτο ἡ περὶ αὐτοῦ κίνησις.

Ἐν Κόλεσβεργ ἤρχισα τὰς μετεωρολογικάς μου μελέτας, τὰ συμπεράσματα τῶν ὁποίων προτίθεμαι νὰ δημοσιεύσω ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ. Ἀπὸ τῆς 7ης Ἰουνίου 1884 ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην κατ' ἀρχὰς μὲν δύο, ἔπειτα ὅμως συνήθως τρεῖς καὶ ἐνίοτε πέντε παρατηρήσεις τῶν ὀργάνων καὶ ἀναγραφαί, ἐν συνόλῳ 2007 τοιαῦται, πᾶσαι δὲ ὑπελογίσθησαν καὶ πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ χρησιμώτατός μοι ἐφάνη ὁ ὑπηρέτης μου Λέεβ, τοῦ ὁποίου τὰς ἐργασίας περιωρίσθην ὀλίγον κατ' ὀλίγον μόνον νὰ ἐπιβλέπω ἢ ν' ἀναγράφω τὰ πορίσματά του. Τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐν Κόλεσβεργ διαμονῆς ἡμῶν ἐπεκράτουν νοτιοανατολικοὶ ἄνεμοι μὲ καθαρὸν οὐρανόν, τῇ 7ῃ Ἰουνίου ὅμως ἤρχισε τὸ ψῦχος. Τῇ 11ῃ Ἰουνίου ἤρχισαν βορειοδυτικοὶ ἄνεμοι μετὰ βροχῆς καὶ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν. Κατόπιν ἐπῆλθε νηνεμία καὶ καθαρὸς οὐρανός, τῇ 17ῃ ὅμως ἤρχισαν πάλιν οἱ βορειροδυτικοὶ ἄνεμοι, οἵτινες ἔφερον καὶ χιόνα ἐπὶ τοῦ Κόλεσβεργ. Οὕτω δ' εὐμετάβλητος ἦτο ὁ καιρὸς μέχρι τῆς 23ης, ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Κόλεσβεργ.

Οἱ περὶ τὰ σκηνώματα ἡμῶν λύκοι, δημιουργήματα ἡφαιστιωδῶν ἐκρήξεων, τὸν μὲν θέρος (τὸν χειμῶνα καθ' ἡμᾶς) καλύπτονται ὑπὸ παχείας χλόης, τὸν χειμῶνα ὅμως (ἀπὸ Μαΐου μέχρι Νοεμβρίου) μόλις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φαίνεται μεταξὺ τῶν βραχωδῶν ρηγμάτων λείψανόν τι γλίσχρον χλόης, οἱ δὲ μόνοι τῶν λόφων κάτοικοι, οἱ ἐμπνέοντες αὐτοῖς ζωήν τινα τότε, εἶνε γλαῦκες καὶ ἀετοὶ καὶ οἱ περίεργοι τῶν χωρῶν ἐκείνων ὀρεινοὶ λαγωοὶ (Sepns sexatilis) καὶ οἱ ἰδιάζοντες ἐκεῖ βόες τῶν εἰδῶν Zonurus καὶ Agama. Τῆς πέριξ ὅμως πεδιάδος ἡ ὄψις ἐν καιρῷ χειμῶνος εἶνε ἔρημος, πένθιμος καὶ μελαγχολική. Ὁ χειμὼν ἐκεῖ, ξηρός, παγερὸς καὶ ἐξαιρετικῶς μακρὸς ἐξαφανίζει τὸ πᾶν καὶ ἐκφαλακρώνει τὴν γῆν, ἥτις εἶνε ἤδη ἀπεξηραμμένη ὑπὸ τῆς ξηρασίας καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ θάλπους τοῦ ἐπίσης μακροῦ θέρους. Ὀλίγας μόνον ἑβδομάδας διαρκεῖ ἡ εὔχαρις ὄψις τῆς καταπρασίνου τοῦ ἐδάφους ἐνδυμασίας.

Μέχρι σήμερον κατετάσσοντο τὰ φυτὰ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς εἰς πέντε ζώνας· τὸ κατ' ἐμέ, παραδέχομαι ἐννέα ζώνας, ἐπεκτείνω ὅμως τὴν τῆς κυρίως μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς ἔκτασιν μέχρι τοῦ 13 βαθμοῦ μεσημβρινοῦ πλάτους. Διεκρίνοντο πρότερον δύο παράλιοι ζῶναι, ἡ ἀνατολικὴ καὶ ἡ δυτική· ἐγὼ τὴν πρώτην τούτων ἀπεκάλεσα ζώνην τῶν ἐρεικωδῶν, διότι τὰ φυτὰ ταῦτα πλεονάζουσιν ἐπαισθητῶς ἐν αὐτῇ, μολονότι καὶ τὰ ἄλλα εἴδη εἶνε πολυάριθμα ἐν αὐτῇ. Μόνος ὁ κύριος Βόλος ἐν Καπστάδῃ συνέλεξε 4500 εἴδη φυτῶν ἐξ αὐτῆς, τῶν ὁποίων 400 εἶνε ἐρεικώδης, ὁ δὲ διάσημος Ἄγγλος βοτανικὸς σίρ. Ι. Hookar, ὁ κράτιστος ἴσως γνώστης τῆς χλωρίδος τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ χλωρὶς αὕτη εἶνε λίαν συγγενὴς πρὸς τὴν τῆς μεσημβρινοδυτικῆς Αὐστραλίας... Ἀλλ' ἂς διακόψωμεν ἐνταῦθα τὴν φυσικὴν ταύτην περιγραφὴν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς καὶ ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Κόλεσβεργ εἰς τὰ πέριξ θέαν καὶ ἔρευναν τῶν διαφόρων σημείων.

Πρὸς ἀνατολάς, ὀχὶ πολὺ μακρὰν τῶν σκηνωμάτων μας φαίνονται λευκά τινα σημεῖα· εἶνε τὰ λατομεῖα τοῦ δήμου, ἐν τοῖς ὁποίοις εὗρον πολλὰ περίεργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπολιθώματα τεσσάρων εἰδῶν ἰχθύων, ἑνὸς ἰχθυοσαύρου, νέου πιθανῶς εἴδους, καὶ ἄλλων. Πρὸς βορρᾶν δὲ καὶ μακρὰν ἐν τῷ ὁρίζοντι λάμπει τὸ ἀργυρίζον ρεῦμα τοῦ ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ῥέοντος ποταμοῦ τῆς Ὁράνζης, φαίνονται δὲ καὶ οἱ ἀγροὶ τῆς ἐλευθέρας ἐκείνης πολιτείας. Τὰ βραχώδη ὑψώματα ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις κατῳκοῦντο πρότερον ὑπὸ ἀγρίων Βουσμάνων, οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν καὶ ἐδῶ ἀξιοπερίεργους τρύπας καὶ ἄντρα λελαξευμένα ἐπὶ βράχων, ὡς καὶ πλῆθος λελαξευμένων εἰδώλων ἐλεφάντων, ἱπποποτάμων, ρινόκερων, βουβάλων καὶ ἄλλων ζώων. Πολλὰ τούτων εἶδον καὶ συνέλεξα τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ ἰατροῦ Κνόβελ ἐν τῷ κτήματι τοῦ κυρίου Μίλτιτς, τὸ ἀξιοπεριεργότατον ὅμως πάντων, τὸ ὁποῖον εἶδον ἐν τῷ κτήματι ταύτῳ, ἦτο γνησία γυνὴ Βουσμανική, πρᾶγμα σπανιώτατον σήμερον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὕψος εἶχε τὸ παράδοξον τοῦτο πλάσμα ἑνὸς μέτρου καὶ 5 δεκάτων, χρῶμα δὲ μαυροκίτρινον καὶ ἐρρυτιδωμένον, ὅμοιον πρὸς τεμάχιον ἀξέστου δέρματος. Ὅστις θέλῃ νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν γνωστῶν ἡμῶν μαύρων τῆς γῆς κατοίκων γενεὰν προκαλοῦσαν διὰ τῆς ὄψεώς της ἀηδίαν, ὡς καταλληλότατον δεῖγμα θὰ ἐξέλεγε τὴν ἀντιπρόσωπον

ταύτην τῆς τόσον ταχέως ἐξαφανιζομένης φυλῆς ταύτης. Ὁ κ. Μίλτιτς μοι ὑπεσχέθη, ὅταν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀποθάνῃ, νὰ παραδώσῃ τὸ πτῶμα της εἰς τὸν ἰατρὸν Κνόβελ, ἵνα τὸ βαλσαμώσῃ καὶ μοι τὸ στείλῃ χάριν τῆς ἐπιστήμης..

(ἀκολουθεῖ)

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ

Οἱ Κινέζοι ἀποστρέφονται πᾶσαν σωματικὴν ἐγχείρησιν. Ὑποφέρουσι μετὰ καρτερίας πᾶσαν σωματικὴν ἀλγηδόνα, ἀλλ' ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ἂν μέρος τι τοῦ σώματος ἀπολεσθῇ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἡ ἔλλειψις διαιωνίζεται ἐν τῇ μελλούσῃ. Ὅταν γίνῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐγχειρήσεως, ὁ πάσχων φυλάττει ἐπιμελῶς τὸ ἀποκοπὲν μέρος ἵνα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ταφῇ μετὰ τοῦ λοιποῦ σώματος. Ἀναφέρονται παραδείγματα Κινέζων οἵτινες ἔφαγον τὸ κοπὲν μέλος, θεωροῦντες ὅτι ὁ τρόπος οὗτος εἶνε ὁ μόνος πρὸς ἀποδοσιν τοῦ εἰς τὸ σῶμα.

***

Νέα μέθοδος ἡ ἧς οἴεται μεταλλικὴ ἐπιφανεια εἰς τὰ ξύλα εἶνε ἤδη ἐν χρήσει ἐν Γερμανία. Τὸ ξύλον πρῶτον ἐμβαπτίζεται εἰς καυστικὸν ἀλκάλιον, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς ὑποθειοῦχον ἀσβέστιον, προστιθεμένης ποσότητος θείου. Τέλος βρέχεται δι' ὀξειδίου μολυβδου, μένον ἐν αὐτῷ ἐπί τινα ὥραν. Ὅταν ξηρανθῇ, ἐκπέμπει λαμπρὰν στιλπνότητα καὶ φαίνεται ὡς λαμπρὸν μέταλλον.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΑΣΑΝ ΤΟΥ ΣΧΟΙΝΟΠΟΙΟΥ

(Ἀνατολικὸν διήγημα.)

Ἵνα ἐννοήσητε πῶς ἀπέκτησα τὰ παρόντα μου πλούτη, πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ δύο φίλων· ὁ εἷς ἐκαλεῖτο Σαάδὴ καὶ ὁ ἕτερος Σαάδ. Ὁ Σαάδὴ, ὅστις ἦτο πολὺ πλούσιος, ἐφρόνει πάντοτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἦνε εὐτυχὴς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ τινὸς περιουσίας, ἥτις νὰ τῷ καθιστᾷ εὔκολον τὸ ζῆν, ἀνεξαρτήτως παντὸς ἄλλου. Ὁ Σαάδ ἐσκέπτετο διαφοροτρόπως· ὑπεστήριζεν ὅτι ἡ ἀρετὴ ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶνε ἱκανὴ ν' ἀναπληρώσῃ τὰς πραγματικὰς ἡμῶν ἀνάγκας χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην πολλῶν ἐκ τῶν καλῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ἡμέραν τινὰ οἱ δύο φίλοι συνεζήτουν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ὁ Σαάδὴ ἐπέμενεν ὅτι οἱ πτωχοὶ εἶνε τοιοῦτοι διότι δὲν δύνανται νὰ προσαποκτήσωσι ποσότητά τινα χρημάτων, ἥτις νὰ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς φιλοπονίας ὅπως βελτιώσωσι τὴν τύχην των. Ὁ Σαάδ ὡς εἴπομεν, ἐφρόνει ὅτι ἐκτὸς τῆς μεγάλης περιουσίας ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἐπίσης μέσα ὅπως εἰς πτωχὸς ἀποκτήσῃ πλούτη.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συζήτησιν ταύτην, ἔτυχεν οἱ δύο φίλοι νὰ διέλθωσιν ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς πόλεως, ἔνθα ἐγὼ ἐργαζόμην ὡς σχοινοποιός. Ἡ θέσις μου καὶ τὸ ἔνδυμά μου ἐμαρτύρουν προφανῶς τὴν πενίαν μου.

«Ἂς πλησιάσωμεν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, εἶπεν ὁ Σαάδὴ, καὶ ἂς ἴδωμεν ἂν εἶνε τόσον πτωχὸς ὅσον φαίνεται.

Οἱ δύο φίλοι μ' ἐπλησίασαν, καὶ μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς, ὅταν ἐγὼ εἶπον τὸ ὄνομά μου, «Χασάν, εἶπεν ὁ Σαάδὴ,» ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία τέχνη, ἥτις νὰ μὴ ὑποστηρίζῃ πως τὸν ἐργάτην, θυμάζω πῶς δὲν ἔχεις διαφυλάξει τι ἵνα ἀγοράσῃς ποσότητα καννάβεως πρὸς αὔξησιν τῶν ἐργασιῶν σου.

«Κύριοι, ἀπήντησα, θὰ παύσητε ν' ἀπορῆτε δι' αὐτὸ, ὅταν σᾶς εἴπω ὅτι καίτοι ἐργάζομαι πολὺ, ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς, δυσκολεύομαι νὰ κερδίσω τὰ ἀπαιτούμενα ὅπως ἀγοράσω ἄρτον καὶ λάχανα δι' ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου. Ἔχω σύζυγον καὶ πέντε τέκνα, ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε εἰς ἡλικίαν ὅπως μοι παρέχῃ τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν. Ἀρκούμεθα καὶ εἴμεθα κυχαριστημένοι μὲ τὸ ὀλίγον τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς ἀρέσκεται νὰ μᾶς δίδῃ χωρὶς ν' ἀναγκαζώμεθα καὶ νὰ ἐπαιτῶμεν.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ γενναῖος Σαάδὴ ἐξέβαλε βαλάντιον ἀπὸ τοῦ κόλπου του καὶ θέσας αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα μου: «λάβε το, εἶπε, θὰ εὕρῃς ἐν αὐτῷ διακοσίας λίρας, κάμε καλὴν χρῆσιν αὐτῶν.»

Ἐχάρην τότε τὰ μέγιστα· δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω· ἐξέτεινα τὴν χεῖρα μου διὰ νὰ λάβω τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτος τοῦ εὐεργέτου μου καὶ τὴν ἀσπασθῶ· ἀλλ' οὗτος τὴν ἀπέσυρεν ἀμέσως καὶ οἱ δύο φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο ποῦ νὰ θέσω τὸ βαλάντιόν μου πρὸς ἀσφάλειαν· ἐν τῇ μικρᾷ μου οἰκίᾳ δὲν εἶχον χρηματοφυλάκιον, οὔτε ἄλλο κιβώτιον ἀσφαλὲς· ἐπειδὴ δὲ ἐσυνείθιζα, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῆς σειρᾶς μου, νὰ κρύπτω ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχα εἰς τὴν τιάραν μου, ἐξέβαλα δέκα λίρας ἐκ τοῦ θυλακίου καὶ ἐδίπλωσα τὰς λοιπὰς εἰς τοὺς πτυχὰς τῆς τιάρας, ἥτις ἐπήγαινεν ὁλόγυρα πέριξ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς μου· τὸ πρωΐτιστον ἔξοδον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο νὰ ἀγοράσω ἱκανὴν ποσότητα καννάβεως· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν εἶχα δοκιμάσει τὸ κρέας, μετέβην εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόρασα ὀλίγον διὰ δεῖπνον.

***

Ἐπέστρεφον οἴκαδε ἔχων τὸ κρέας εἰς τὰς χεῖράς μου, ὅτε πεινασμένος τις ἀετὸς ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν προσπαθειῶν μου πρὸς διαφύλαξιν τοῦ κρέατος ἡ τιάρα μου ἔπεσε κατὰ γῆς· ἥρπασε ταύτην πάραυτα ὁ ἀετὸς καὶ ἀπέπτη μετ' αὐτῆς· ἐξέβαλα τότε τόσον δυνατὰς κραυγάς, ὥστε ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ἐτρόμαξαν καὶ ἤνωσαν τὰς φωνάς των μὲ τὰς ἰδικάς μου· ἀλλ' αὐτὰ ὅλα ὑπῆρξαν μάταια, διότι ὁ ἀετὸς φέρων τὴν τιάραν μου ἐπέταξε τόσον μακράν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν.

Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ μελαγχολικὸς ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας μου· ἀλλ' ὅ,τι μ' ἔθλιβε περισσότερον ἦτο ἡ σκέψις ὅτι ὁ εὐεργέτης μου θὰ δυσηρεστεῖτο μανθάνων τὴν κακὴν ἀπώλειαν τῆς δωρεᾶς του.

Ἐξ περίπου μῆνες ἔκτοτε παρῆλθον, ὅτε οἱ δύο φίλοι διῆλθον καὶ πάλιν πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα διέμενον· ἡ θέα τοῦ μέρους μὲ ἀνεκάλεσε φυσικῶς εἰς τὴν μνήμην των.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἶπεν ὁ Σαάδ, νὰ ἴδωμεν ἂν αἱ διακόσιαι λίραι ἃς ἔδωκες εἰς τὸν Χασὰν ἐβελτίωσαν κάπως τὴν θέσιν του.

— Πηγαίνωμεν, ἀπήντησεν ὁ Σααδή, καὶ θὰ ἴδῃς μεγάλην εἰς αὐτὸν διαφορὰν· ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸν ἀναγνωρίσωμεν.

Ὁ Σαάδ, ὅστις πρῶτος μὲ εἶδε μακρόθεν εἶπεν εἰς τὸν φίλον του: βλέπω τὸν Χασὰν· ἀλλ' δὲν βλέπω ἄλλην διαφορὰν ἐπ' αὐτοῦ ἢ μόνην τὴν τιάραν του, ἥτις δὲν εἶνε τόσον ρυπαρά.

Πλησιάσας ὁ Σααδή, εἶδεν ὅτι ὁ Σαὰδ εἶχε δίκαιον καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπλησίασαν χωρὶς ποσῶς νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καλά, Χασὰν, εἶπεν ὁ Σαάδ, δὲν σ' ἐρωτοῦμεν πόσον αἱ ὑποθέσεις σου ηὐξήσαν, διότι αἱ 200 λίραι θὰ σ' ἐβοήθησαν ἀκουντῶς εἰς τοῦτο.

— Κύριοι ἀπήντησα, μὲ λύπην μου ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι αἱ προσδοκίαι σας ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἰδικαί μου, δὲν ἐστέρθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας ἣν ἤλπιζα. Εἶτα τοῖς διεγήθην τὸ συμβὰν μεθ' ὅλης που τῆς λεπτομερείας.

Ὁ Σααδὴ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ λεγόμενά μου· «Χασὰν εἶπε μὴ ζητῇς νὰ μᾶς ἀπατήσῃς. οἱ ἀετοὶ δὲν ἁρπάζουσι τὰς τιάρας.» Ὁ Σαὰδ ἔλαβε τότε τὴν ὑπερασπίσιν μου καὶ διεγήθη πολλὰς ἱστορίας, ἃς ὁ ἴδιος ὑπέστη, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀπιθανους τῆς ἰδικῆς μου.

— «Σαάδ, εἶπεν ὁ φίλος του, τώρα δικαιοῦσαι νὰ μὲ πείσῃς ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μέσα δυνάμενα νὰ συντελέσουν εἰς τὴν εὐτυχίαν ἑνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου.»

Ὁ Σαὰδ ἐκράτει τεμάχιον μολύβδου τὸ ὁποῖον ἐδείξεν εἰς τὸν Σααδή.

— Βλέπεις, εἶπε, τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ μολύβδου τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τῶν ποδῶν μου; θὰ τὸ δώσω εἰς τὸν Χασὰν καὶ θὰ ἴδῃς πόσον θὰ τῷ γίνῃ πολύτιμον. Ὁ Σααδὴ ἐξεράγη εἰς γέλωτα, ἐνῷ ἐγὼ ἐσκεπτόμην ὅτι ἔλεγε ταῦτα διὰ νὰ διασκεδάσῃ· τέλος, ἔλαβον τὸ τεμάχιον τοῦ μολύβδου, εὐχαριστῶν αὐτὸν, καὶ τὸ ἔθεσα ἀμερίμνως εἰς τὸν κόλπον μου. Οἱ δύο φίλοι μὲ ἀφῆκαν ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὸν περίπατόν των. Ἐγὼ ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν μου.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν κατὰ τύχην, εἷς ἐκ τῶν γειτόνων μου, ἁλιεὺς, προετοιμάζων τὰ δίκτυά του, ἔλαβεν ἀνάγκην τεμαχίου μολύβδου, τὸ ὁποῖον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ διότι ἅπαντα τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστὰ· καὶ ὅμως ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαία δι' αὐτὸν ἡ προμήθεια ἑνὸς τοιούτου τεμαχίου· θὰ ἐκέρδιζεν ὀλίγην τροφὴν δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του ἁλιεύων δύο ὥρας πρὸ τοῦ λυκόφωτος· ἐξέφρασε τὴν λύπην του πρὸς τὴν σύζυγον καὶ ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τοὺς γείτονας πρὸς εὕρεσιν τοῦ ζητουμένου. Ἐπορεύθη αὕτη ἀπὸ θύρας εἰς θύραν εἰς τὰ πέριξ, ἀλλ' ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ εὕρῃ τεμάχιόν τι μολύβδου· παραπονουμένη τέλος καὶ τεταραγμένη προσῆλθεν εἰς ἐμὲ· εἶχον ἀπὸ πολλοῦ κοιμηθῆ· ἀλλ' ἐξύπνησα καὶ ἠρώτησα αὐτὴν τί ἤθελεν.

— Χασὰν, εἶπεν ἡ γυνὴ ὑψηλοφώνως, ὁ σύζυγός μου ἔχει ἀνάγκην ὀλίγου μολύβδου ὅπως ἐπιδιορθώσῃ τὰ δίκτυά του· ἂν τυχὸν ἔχῃς, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δώσῃς ἓν μικρὸν τεμάχιον.

Τὸ τεμάχιον τοῦ μολύβδου, τὸ ὁποῖον ὁ Σαὰδ μοὶ ἔδωκεν, ἔμενεν εἰσέτι ζωηρὸν ἐν τῇ μνήμῃ μου· ἀπήντησα λοιπὸν εἰς τὴν γείτονά μου ὅτι εἶχον ἓν τεμάχιον καὶ ὅτι ἂν περιέμενεν ὀλίγον, ἡ σύζυγός μου ἤθελε τῇ δώσει ὅτι ἐζήτει. Ἡ γυνὴ τοῦ ἁλιέως κατευχαριστήθη διότι δὲν ἐκοπίασε μάτην.

— Γεῖτον, εἶπεν αὕτη, εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἡ χάρις ἣν μοι ἔκαμεν ὁ σύζυγός σου εἶνε τοσαύτη, ὥστε σοι ὑπόσχομαι ὅλους τοὺς ἰχθῦς, τοὺς ὁποίους ὁ σύζυγός μου θὰ συλλάβῃ εἰς τὴν πρώτην βολὴν τῶν δικτύων του.

Ὁ ἁλιεὺς κατηυχαριστήθη, ἰδὼν τὸν μόλυβδον οὗτινος τόσην εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν δοθεῖσαν παρὰ τῆς συζύγου του ὑπόσχεσιν. Οὕτω ἐπιδιορθώσας τὰ δίκτυά του, ἐπορεύθη εἰς ἁλιείαν δύο ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, κατὰ τὸ σύνηθες. Εἰς τὸ πρῶτον ῥίψιμον τῶν δικτύων του συνέλαβεν ἕνα μόνον ἰχθύν, ἀλλ' ἔχοντα μῆκος πλέον τοῦ ἑνὸς ποδὸς· ἔκαμεν ἔπειτα καὶ ἄλλας βολὰς ἀλλ' οἱ ἰχθῦς οὗς ἡλίευεν ἦσαν πολὺ μικρότεροι τῶν πρώτων.

Μετ' ἐκπλήξεως αἴρνης, ἐν ᾧ εἰργαζόμην, εἶδον τὸν ἁλιέα νὰ μοι φέρῃ τὸν πρῶτον ἰχθύν. «Γεῖτον, μοι λέγει, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἡ σύζυγός μου σοι ὑπεσχέθη ὅλους τοὺς ἰχθῦς οὓς τὸ πρῶτον ἤθελον σπλλάβει· αὐτὸν λοιπὸν μόνον ἔχω διὰ σὲ, διότι αὐτὸν συνέλαβον τὰ δίκτυά μου. Λάβετον παρακαλῶ ὅπως εἶνε.»

Ἔλαβον τὸν ἰχθὺν καὶ τὸν ἔφερα εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἥτις καθαρίζουσα αὐτὸν ἀνεῦρε μέγαν ἀδάμαντα· τὸν ἐξέλαβεν ὡς ὕελον καὶ τὸν ἔδωκε πρὸς παίγνιον εἰς τὸ μικρότερον τῶν τέκνων μας· τὴν νύκτα ἀφοῦ ἀνήψαμεν τὴν λυχνίαν τὰ τέκνα μας ἐξηκολούθουν παίζοντα μὲ αὐτὸν· παρετήρουν ὅτι καθίστατο ἔτι μᾶλλον λαμπρότερος ὅπε ἡ μήτηρ των ἔκρυψε τὸ φῶς τῆς λυχνίας, φέρουσα αὐτὴν τῆδε κἀκεῖσε ὅπως προετοιμάσῃ τὸ δεῖπνον, καὶ ἔκαμνον διὰ τοῦτο μεγάλην ταραχήν· ἠρώτησα τότε τὸν πρεσβύτερον διατὶ ἔκαμνον τοσαύτην ταραχήν. «Πάτερ εἶπεν, ἡ ταραχὴ γίνεται διὰ μικρὸν τεμάχιον ὕελου, ἥτις ἀκτινοβολεῖ ὅταν στρέψωμεν τὰ νῶτα πρὸς τὴν

λυχνίαν!» Τὸν διέταξα νὰ μοι φέρῃ τὴν ὕελον ὅπως ὁ ἴδιος δοκιμάσω τὸ τοιοῦτο, πρὸς δὲ καὶ τὴν σύζυγόν μου ὅπως κρύψῃ τὴν λυχνίαν, καὶ εἶδον ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον τεμάχιον τῆς ὕελου παρεῖχε τόσην λάμψιν, ὥστε ἠδυνάμεθα νὰ πορευθῶμεν εἰς τὴν κλίνην χωρὶς λυχνίαν. «Ἰδοὺ, εἶπον, μία ἄλλη ὠφέλεια ἣν μᾶς παρέσχε τὸ τεμάχιον τοῦ μολύβδου: ἡ ἐξοικονόμησις τῶν ἐξόδων τοῦ ἐλαίου.» καὶ ἔσβεσα τὴν λυχνίαν, τῆς ὁποίας τὴν θέσιν ἀνεπλήρου ἡ ὕελος· τὰ τέκνα μου τότε ἐρώνταζον δυνατά, ἐγὼ δὲ καὶ ἡ σύζυγός μου, καταγινόμενοι νὰ τὰ καθησυχάσωμεν, ἐπηυξήσαμεν τὴν ταραχήν.

* * *

Ἡ ἀπέναντι οἰκία ἀνῆκεν εἰς ζάπλουτον Ἰουδαῖον ἀδαμαντοπώλην ἐξ ἐπαγγέλματος, τὴν δ' ἐπιοῦσαν ὅτε ἐγὼ ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἡ σύζυγος τοῦ Ἰουδαίου ἦλθεν ἵνα παραπονεθῇ ὅτι ὁ ὕπνος των ἐταράχθη ἐκ τοῦ θορύβου τῶν τέκνων μου. «Καλὴ μου Ραχὴλ, εἶπεν ἡ σύζυγός μου, λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ γνωρίζεις τί εἶνε τὰ παιδιὰ καὶ τὸ παραμικρὸν τὰ κάμνει νὰ γελοῦν καὶ νὰ φωνάζουν· εἰσέλθε καὶ θὰ σοι δείξω τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς των· ἰδοὺ αὐτό, ἡ μικρὰ αὕτη ὕελος. Ἡ Ἰουδαία ὅμως, ἥτις ἐγνώριζεν ὅλα τὰ εἴδη τῶν πολυτίμων λίθων, ἐξήταζε τὸν ἀδάμαντα ἐνῷ ἡ σύζυγός μου διηγεῖτο πρὸς αὐτὴν πῶς τὸν εὗρε· τὴν ἐπέστρεψε τέλος καὶ τὴν παρεκάλεσεν ἐὰν ποτὲ ἐσκέπτετο νὰ πωλήσῃ αὐτὸν, νὰ τὴν προειδοποιήσῃ περὶ τούτου. Ὁ Ἰουδαῖος, καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του· ἀλλ' ἡ σύζυγός του σπεύσασα πρὸς αὐτὸν, τῷ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἀνακαλυφθέντος ἀδάμαντος. Τὴν ἔστειλεν ἀμέσως ὀπίσω ὅπως κάμῃ τὰς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν σύζυγόν μου, παραγγέλων συνάμα αὐτῇ νὰ προσφέρῃ κατ' ἀρχὰς εὐτελές τι ποσὸν καὶ νὰ τὸ αὐξήσῃ εἶτα ἀναλόγως τῶν δυσκολιῶν ἃς θὰ ἀπήντα.

Ἡ Ἰουδαία συμφώνως μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ συζύγου της ὡμίλησεν εἰς τὴν σύζυγόν μου ἰδίᾳ καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐδέχετο 20 λίρας δι' αὐτὸ· ἀλλὰ δι' ἓν τεμάχιον ὕελου, ὡς ὑπέθετε τοῦτο ἡ σύζυγός μου, ἐξέλαβε τὸ τίμημα ὡς μέγα ποσὸν· ἐπορεύθην τότε καὶ ἐγὼ οἶκοι καὶ μὲ ἠρώτησαν περὶ πωλήσεως τῆς ὕελου· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔδωκα ἀμέσως ἀπάντησιν, ἡ Ἰουδαία ἐνόμισεν ὅτι ἡ σιωπή μου προῆρχετο ἐκ παρορρονήσεως πρὸς τὸ προταθὲν ποσόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐδιπλασίασε· τότε εἶπον εἰς αὐτὴν ὅτι ἀπεῖχε πολὺ τῆς τιμῆς ἣν ἐζήτουν. «Γεῖτον ἐπανέλαβε, λάβε 100 λίρας· δὲν ἠξεύρω μάλιστα ἂν ὁ σύζυγός μου ἤθελεν ἐπιδοκιμάσει τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην ἀξίαν.

Κατὰ τὴν νέαν ταύτην προσφορὰν ἐζήτησα 100,000 λίρας προσθέτων ὅτι ὁ ἀδάμας ἐτιμᾶτο περισσότερον, ἀλλ' ἠρκούμην εἰς αὐτὸ τὸ ποσὸν χάριν τῶν γειτονικῶν μας σχέσεων· ἄλλοι δὲ ἀδαμαντοπῶλαι, ἂν αὐτοὶ ἠρνοῦντο, θὰ μοι προσέφερον περισσότερα. Μοὶ προσέφερε τότε 50,000 λίρας ἀλλ' ἐγὼ ἠρνήθην.

— Δὲν δύναμαι, μοι εἶπεν αὕτη, νὰ προσφέρω περισσότερα ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συζύγου μου! Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅμως νὰ περιμένητε ὅπως ὁ ἴδιος ἴδῃ αὐτόν.»

Τῇ ὑπεσχέθην τὸ τοιοῦτο.

Περὶ τὴν ἑσπέραν, ὅταν ὁ Ἰουδαῖος ἐπέσρεψεν, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ἀδάμαντα· τὸν παρουσίασα καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος τὸν ἐξήτασεν: Ἔ, γεῖτον εἶπε, προσθέτω ἀκόμη 20,000 λίρας εἰς τὴν τιμὴν ἣν σοι προσέφερεν ἡ σύζυγός μου.»

— Γεῖτον, ἀπήντησα ἡ τιμή του ὡρίσθη εἰς 100,000 λίρας.

Προσεπάθησε τότε ἐπὶ πολὺ νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸ ποσόν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐμείναμεν σύμφωνοι εἰς τὴν στρογγύλην ποσότητα ἣν ἐζήτησα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἰουδαῖος μοι ἔφερε τὰς 100,000 λίρας καὶ τῷ παρέδωκα τὸν ἀδάμαντα. Οὕτω ἐγενόμην πλούσιος. Ηὐχαρίστησα τὸν Θεὸν καὶ ἐπεθύμουν νὰ πορευθῶ καὶ πέσω πρὸ τῶν ποδῶν τῶν δύο φίλων, ἵν' ἐγνώριζον τὴν κατοικίαν των.

Ἐσκέφθην ἔπειτα περὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλούτου μου. Ἡ σύζυγός μου ἐπεθύμει ν' ἀγοράσω ἐνδύματα ὡραῖα, ν' ἀγοράσω οἰκίαν καὶ νὰ στολίσω αὐτήν. «Γύναι, ἀπήντηταα, δὲν πρέπει ν' ἀρχίσωμεν μὲ τέτοια ἔξοδα· πρέπει πρῶτον νὰ φροντίσωμεν νὰ τοποθετήσωμεν ἀσφαλῶς τὰ χρήματά μας ὥστε νὰ ἔχωμεν κεφάλαιον ἐξ οὗ νὰ ἀρυώμεθα, χωρὶς καὶ νὰ φοβώμεθα ὅτι θὰ ἐξαντληθῇ εὐκόλως.»

Τούτου ἕνεκα ἐμίσθωσα πολλοὺς ἐργάτας εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας μου, καὶ κατὰ μικρὸν ὅλοι οἱ σχοινοποιοὶ εἰς τὸ Βαγδάτιον εἰργάζοντο ὑπὸ τὰς διαταγάς μου. Ἐνωκοίασα ἀποθήκας ὅπως φυλάττω τὰ ἔργα των καὶ πωλῶ αὐτὰ καταλλήλως, καὶ οὕτω τὰ κέρδη μου ηὐξήσαν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ὁ Σααδὴ καὶ ὁ Σαὰδ, διελθόντες καὶ πάλιν ἐκεῖθεν, ἐξεπλάγησαν πολὺ μὴ ἰδόντες με· ἀλλ' ὁ θαυμασμός των ηὐξήθη ὅτε ἔμαθον ὅτι κατέστην πλουσιώτατος καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη οἰκίαν ὁμοίαν μὲ ἀνάκτορα.

Μὲ ἐζήτησαν, καὶ ὅταν παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν μου, ἠγέρθην, ἔτρεξα πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐζήτησα μάτην ν' ἀσπασθῶ τὴν ἄκραν τοῦ ἱματίου των, Διηγήθην ἔπειτα εἰς αὐτοὺς τὸ συμβὰν τοῦ ἰχθύος, καὶ ὅταν ἐτελείωσα, ὁ Σααδὴ εἶπε πρὸς τὸν Σκὰδ. Παραιτοῦμαι τῆς γνώμης μου καὶ συμφωνῶ τώρα μετὰ σοῦ ὅτι τὰ χρήματα δὲν εἶνε πάντοτε τὸ ἀσφαλὲς μέσον ὅπως γείνῃ τις πλούσιος.»

Οἱ δύο φίλοι διῆλθον δύο νύκτας ἐν τῇ οἰκίᾳ μου κατεγαντευμένοι, διότι ἔμαθον ὅτι δὲν ἔκαμα κακὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου μου, ὅν, μετὰ τὸν Θεὸν, ὤφειλον εἰς αὐτούς.

(Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ν. Χ. Α.)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Τὰ θέατρα ἐν Ἰαπωνίᾳ· Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς Ἰαπωνίαν ὀφείλομεν τὴν ἐφεύρεσιν πλείστων ὅσων βιομηχανιῶν.

Ὁ ἀνατολικὸς ἐκεῖνος πολιτισμὸς, ὁ τόσῳ ὀλί-

γόν γνωστὸς εἰς Εὐρώπην, ἐκδηλοῦται ἐν Ἰαπωνίᾳ διὰ τῆς ἐκτάκτου ἀγάπης ἣν οἱ κάτοικοι τρέφουσι διὰ τὰ θεατρικὰ θεάματα.

Οὐδὲν σχεδὸν ὑπάρχει χωρίον ἐν Ἰαπωνίᾳ μὴ ἔχον τὸ θέατρόν του,

Ἐν Ἰέδδῳ, ἐπὶ πληθυσμοῦ 1,500,000 κατοίκων, ἀριθμοῦνται 30 θέατρα πρώτης τάξεως, ἅτινα εὐδοκιμοῦσι καὶ πληροῦνται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν θεατῶν.

Ἐν Ὀζάκῃ δὲ μιᾷ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Κίνας, ὑπάρχουσι τόσα θέατρα ὅσα καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ, μόνον δὲ ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ὁδοῦ βλέπει τις τὰ πέντε μεγάλα θέατρα κατ' οὐδὲν ὑπολείποντα τῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐγερθέντα ἐπὶ Εὐρωπαϊκῶν σχεδίων καὶ ὑπὸ Ἰταλῶν.

Τὸ θέαμα, ἐν γένει, εἶναι ποικῖλον, ἀπὸ δὲ τὰ κλασικώτερα δράματα μεταβαίνει τις συνήθως εἰς ἓν γυμναστικὸν γύμνασμα ἢ καὶ εἰς μίαν φαντασμαγορίαν, ἥτις καταπλήττει τὴν ἀνατολικὴν φαντασίαν τῶν Ἰαπώνων.

Τὰ θέατρα, ἀμυδρῶς μόνον πεφωτισμένα, ὁμοιάζουσι μᾶλλον ἰδιαίτερα δωμάτια φωτισμένα διὰ τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς ἐκπνεούσης κανδήλας. Ἡ σκηνὴ ὅμως εἶναι λαμπρῶς φωταγωγημένη agiorno.

Ἐν Ἰέδδῳ εἰσὶν ἐντελῶς ἄγνωστα ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ συρίγματα. Ὁ θεατὴς ἐκδηλοῖ τὴν δυσαρέσκειάν του ἐγειρόμενος καὶ γυρίζων τὴν πλάτην πρὸς τὴν σκηνήν. Ὁσάκις δὲ ἡ εὔγλωττος αὕτη διαμαρτύρησις λάβῃ γενικὰς διαστάσεις, ἡ παράστασις διακόπτεται καὶ ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης τινὸς εὐθύς. Ἡ δὲ ἀνατολικὴ αὕτη συμπεριφορὰ εἶναι εὐγενεστέρα, νομίζομεν, καὶ ἧττον ἐνοχλητικὴ τῶν συριγμάτων καὶ τῶν φωνῶν δι' ὧν ἐν τοῖς ἡμετέροις Θεάτροις, ἐκδηλοῦμεν τὴν δυσμένειάν μας.

Αἱ σημαῖαι τῶν Νοσοκομείων Βιέννης.— Εἰς Βιέννην ἀποκαθίσταται περίεργον ἔθιμον ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ εἶχε καταπέσει εἰς ἀχρηστίαν.

Ὅταν, ἐν διαστήματι εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν, οὐδεὶς θάνατος ἐγένετο ἔν τινι νοσοκομείῳ, ὑψοῦσι σημαίαν ἵνα γνωσποιήσωσι τοῦτο ἔξω εἰς τὸν κόσμον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐξαιρετικῶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο περιεστάλη πολὺ ἡ θνησιμότης εἰς τὰ νοσηλευτικὰ καταστήματα.

Εἰς τὸ μέγα νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης, ἔνθα περιέχονται 1,200 κλῖναι, πολλάκις παρῆλθον διαστήματα τεσσάρων καὶ πέντε ἡμερῶν χωρὶς οὐδεὶς θάνατος ἐν αὐτοῖς νὰ λάβῃ χώραν, ἐνῷ ἡ σημαῖα, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ, ἐκυμάτιζεν ἀδιακόπως ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κτιρίου.

* * *

Οἰκία μὲ δεκαπέντε ὀρόφους.— Δύο μεγάλαι οἰκίαι οἰκοδομοῦνται ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἐξ ὧν ἡ μία, ἡ καὶ μιγαλειτέρα, τοῦ κυρίου Ἱ. Στέαρνς, ἐν Βροαδουκίν, ἐπὶ τῆς Νέας Ὁδοῦ. Ἡ κολοσσιαία αὕτη οἰκία θὰ ἔχῃ δεκατρεῖς ὀρόφους ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Βροαδουαίη καὶ δεκαπέντε ἐπὶ τῆς Νέας Ὁδοῦ. Ἡ ὁδὸς δὲ ἐφ' ἧς κτίζεται εἶνε ἡ κεντρικωτάτη τῶν ὁδῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὰ πέντε πρῶτα πατώματα τῆς οἰκίας ταύτης θὰ ἦναι ἐκ σιδήρου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ κεράμων. Ἡ ὅλη οἰκοδομὴ θὰ στοιχίσῃ 225,000 δολλαρίων.

Ἡ ἑτέρα κτιζομένη οἰκία προώρισται διὰ τὴν Ἀμερικανικὴν τράπεζαν, καὶ θὰ σύγκηται ἐκ πέντε ὀρόφων. Ἡ προσοψίς της θὰ ἦναι λιθίνη· τὰ δύο πρῶτα πατώματα ἐκ γρανίτου καὶ τὰ ἑπτὰ ἄλλα ἐκ λίθου τῆς Ἰνδίας. Θὰ στοιχίσῃ δὲ ἡ δευτέρα αὕτη οἰκία 400,000 δολλαρίων.

* * *

Νέα παράδοξα πειράματα τοῦ Τάνερ.— Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως τὸν ἰδιότροπον τοῦτον ἰατρὸν ὅστις ἔμεινε νηστικὸς ἐπὶ 40 ἡμέρας. Ὁ αὐτὸς ἰατρὸς μὲ νέα πάλιν πειράματα μέλλει νὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον.

Μετὰ συντόνους μελέτας, ἐσχημάτισε, λέγει, τὴν πεποίθησιν ὅτι ὡς μερικὰ ζῷα μένουσιν ἐπί τι χρονικὸν διάστημα ἐν παντελεῖ ἀκινησίᾳ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς τροφῆς, τὸ αὐτὸ δύναται νὰ πράξῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ κ. Τάννερ λοιπὸν θὰ ὑποστῇ ὁ ἴδιος τὸ πείραμα· θὰ κλεισθῇ κατ' αὐτὰς ἐντὸς φερέτρου, ἄνευ ἀέρος, παραγγέλλων νὰ τὸν ἐνταφιάσωσι· θὰ τὸν ἐκθάψωσι δὲ μόνον μετὰ παρέλευσιν ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ὧν τὸ ποσὸν ὁ ἴδιος θὰ προσδιορίσῃ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Πεπίτα Χιμένες — Ἡ μαγευτικὴ αὕτη μυθιστορία τοῦ Ἰσπανοῦ Ἱ. Βαλέρα ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ γλαφυροῦ αὐτῆς μεταφραστοῦ καὶ γνωστοῦ λογογράφου κ. Ἀντ. Φραβασίλη εἰς κομψότατον τόμον ἐκ 400 περίπου σελίδων, ἀφιερουμένη τῷ κ. Εὐγ. Ζαλακώστα.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἧς ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖται ὡς ὁ κορυφαῖος τῶν ἱσπανῶν μυθιστοριογράφων, εἶνε μία τῶν μαγευτικωτέρων μυθιστοριῶν, διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐλκύον τοῦ ὕφους μεθ' οὗ εἶνε γεγραμμένη, καὶ ἰδίως διὰ τὴν πλήρη ψυχολογικῆς δράσεως ἐξέλιξιν τῆς ἐν αὐτῇ ὑποθέσεως, ἅτινα πάντα καθιστῶσι τὸν τόμον τοῦτον ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ τὴν βιβλιοθήκην παντὸς φιλοκάλου. Τιμὴ τοῦ ἔργου, εὑρισκομένου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ νεοσύστατον βιβλιοπωλεῖον Νοτάρου, ὡρίσθη εἰς δραχ. 2,50.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

Rassegna Ellenica. — Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα, ὑπὸ Ἀντ. Φραβασίλη Ἕκαστον φυλλάδιον, συγκείμενον ἐκ 32 σελίδων, μετ' ἐξωφύλλου, θὰ περιέχῃ πάντα τὰ τῆς συγχρόνου παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως εἰς τὴν Ἰταλικήν, μετὰ παραθέσεως καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου. Ἐτησία συνδρομὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα, δρ. 5.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κ.— Διὰ τὸ ποίημα ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, ἀφοῦ ἔχει ἀλλαχοῦ ἤδη δημοσιευθῆ.